VESTERN

G. Etkinson

POGLEDAJ SMRTI U OČI

BROJ 277 ● 160 DINARA

ROTO BIBLIOTEKA X·100

VESTERN

277

1992

G. Etkinson

POGLEDAJ SMRTI U OČI

X-100

Urednik izdanja
PIROŠKA MATIĆ

Recenzent
S. BILKIĆ

Lektor
J. STOJIĆEVIĆ

*Izdaje i štampa NIŠJP »DNEVNIK« Novi Sad, Vojvođanskih brigada 7, telefon 021/621-555 ● Žiro račun 65700-603-7711 ● Direktor »Dnevnika« **Miodrag Karadžić** ● za izdavača: **Ilija Vojnović** ● Odgovorni urednik: **Milorad Predojević** ● Grafički urednik: **Juliš Arvanitidis** ● Sekretar redakcije: **Zdenka Karabasil** ● Korektor:*

YU ISSN 0353—1287

Rukopisi se ne vraćaju

G. Etkinson

POGLEDAJ SMRTI U OČI

Donald Morgan je, jašući glavnom ulicom Gresbroka, stalno morao da se smeje. Da nije znao kakav je Frenk Teksijer čovek, još bi i poverovao da je taj grad, zahvaljujući svom šerifu, najpitomiji u Kroket Kauntiju, u Teksasu.

Gotovo u svakom izlogu bile su kartonske table sa krupnim slovima, koje su upozoravale namernike i slučajne prolaznike da je Gresbrok grad bez poroka i da je šerif čovek sa kojim nema kompromisa.

»U OVOM GRADU ZABRANJENO JE TOČENJE ALKOHOLA«, bila je jedna od najčešće istaknutih parola. Zatim: »U OVOM GRADU ZABRANJENO JE NOŠENJE ORUŽJA«, pa »U OVOM GRADU ZABRANJENO JE KOCKANJE«, »U OVOM GRADU ZABRANJENA JE PROSTITUCIJA«, »U OVOM GRADU ZABRANJENA JE LJUBAV MALOLETNICIMA«...

Ispod njih, nešto sitnijim slovima, bilo je ispisano na koji način se prekršioci kažnjavaju.

Morgan je bio uveren da u tim predvečernjim trenucima šerif Frank Teksijer sedi u jednoj od teže pristupačnih prostorija iza svog ofisa, za stolom presvučenim zelenom čojom, u društvu sa svojim prijateljima i nekom mladom devojkom, i da svi zajedno ispijaju velike količine viskija.

Ipak, nije ga mnogo začudilo kada je, stigavši pred šerifsku kancelariju, ugledao, kroz prozor, Frenka Teksijera, kako sedi za pisaćim stolom. I to je ličilo na njega. Voleo je da se hvališe kako ima pune ruke posla i da se ubija od rada, i to sve zato da bi njegovi sugrađani mogli mirno da žive. Prikazivao je sebe kao žrtvu svog posla, čoveka koji živi samo za dobro svoga grada.

Pričalo se da Taksijer očekuje da mu sugrađani podignu spomenik, što će on, opet, iz skromnosti, odbiti, i to javno, preko novina, da bi svi znali kakav je on čovek.

*

Šefe — obratio se pomoćnik Vesli Kelder šerifu Teksijeru — rekli ste da vas oko pola osam podsetim na Brinkmana. Ako ste završili nadgledanje ponašanja u salunu, mogli biste da se vratite u kancelariju. Ostaću ja umesto vas. U stvari... — počeo je Kelder da okleva — ...morali biste da napustite salun, sigurniji ste u kancelariji... ili, kod svoje kuće...

Teksijer se zagleda u svog pomoćnika.

— A šta je moglo da se dogodi pa da ovde nisam siguran? — upitao je nadmeno. — Ja ne znam šta ću od posla, a ti me tu...

— Donald Morgan je u gradu. Znam da još danas morate da obavite hiljadu poslova za dobrobit građana, ali... ipak bih vam savetovao da odete kući.

Šerif nabra čelo.

— Kažeš, Donald Morgan? Je li to onaj što je u Bensonu ubio, nedavno, dvojicu iz Snejkove bande?

— Da, taj.

— Onaj isti koji je jedno vreme bio šerif u Hjustonu?

— Da. I šerif, i, pre svega, šerifov pomoćnik.

— Onaj Morgan što je savladao trojicu opasnih revolveraša u Tringeju?

— Taj isti.

— Morgan koji je otkrio krijumčare oružja u Laredu?

— Vi zaista sve znate, šerife — udvorički se nasmešio Kelder.

Ali, naglo se uozbiljio kada je šerif uzviknuo:

— Konja! Brzo! Dovedite mi osedlanog konja!

— Šta će vam konj? — pitao je Kelder.

— Upravo mi je palo na pamet da moram da obavim jedan važan posao na meksičkoj granici! — odgovorio je šerif. — U pitanju je nešto od čega zavisi budućnost ne samo Teksasa nego i celih Sjedinjenih Država! Ne smem da kasnim! Odmah moram da idem!

Rekavši to, šerif Teksijer ustade od stola, u nameri da se uputi prema vratima.

Međutim, iznanada se pognuo i sklonio se pod sto, jer je, u tom trenutku, u salun ušao Donald Morgan.

Sve oči su bile uprte u njegovo lice, čiji izraz nije obećavao ništa dobro.

I, svi su videli da je naoružan. Osim toga, njegovo ime bilo je povezano sa smrću. Doduše, onih koji drugo ništa nisu ni zaslužili, ali upravo je to bio razlog što se mnogi sada nisu osećali dobro u sopstvenoj koži.

Ispod stola, čuo se šerifov glas:

— Dovedite mi beležnika!

Morgan glasno upita:

— Šta će ti beležnik?

— Da mu izdiktira svoj testament — odgovorio je šerif Teksijer, ispod stola.

— U redu, pozvaću ga — odvratio je Morgan.

— Donalde — obratio mu se Teksijer iz svog skrovišta — tebi ostavljam sve! Svoju zvezdu, revolver, kuću... ženu, Doni, sve ostavljam tebi!

Donald Morgan začuđeno reče:

— Mislio sam da si neženja, Teksijere.

— Ja... jesam, neženja sam, ali, svejedno. Potražiću ženu za tebe, Donalde Morgane. I to takvu koja će ti u svemu odgovarati i koja će te slušati!

— Nisam zbog toga došao — prekinuo je Morgan šerifovo blebetanje. Došao sam da ubijem trojicu ljudi!

Iako je poslednju rečenicu izgovorio sasvim mirno, u salunu je nastala panika. Nikome, ili gotovo nikome, od prisutnih savest nije bila čista, i svi oni su mislili da su upravo oni »odabrani«.

Za svaki slučaj, ljudi su se podigli od stolova i rasporedili se na sigurnija mesta, uglavnom blizu prozora ili vrata.

Međutim, Morgan na njih nije obraćao pažnju. Upitao je Meksikanku, koja je posluživala goste u salunu:

— Gde je Vilbern? Jesi li ga videla?

Devojka ništa nije rekla, pa je Morgan nastavio:

— Idi i reci mu da sam došao po njega. I, možeš mu reći da više neće imati prilike da krijumčari i prodaje mlade Meksikanke. I ti si jedna od njih, zar ne? Ovde ne radiš samo kao konobarica? Može da te ima ko hoće, a Vilbern to naplaćuje. Je li tako?

Mlada Meksikanka je zadrhtala.

Odjenom, ispod stola se začuo šerifov glas:

— Čuj, Donalde, ovu devojku niko ne dira osim moga pomoćnika Veslija. On se katkad pozabavi njome... inače, niko je dosad nije ni pipnuo.

— Da, šerif je u pravu, gospodine Morgane — progovorio je šerifov pomoćnik. — Iako...

— Umukni, glupane! — obrecnuo se Morgan na Veslija Keldera. — Hoćeš da kažeš da je ovo pošten grad i da je ova devojka tvoja. Ja ću ti reći zašto je niko ne dira, ukoliko je to uopšte tačno: zato što predstavljaš vlast i što ljudi neće da ti se zameraju!

— Vesli se nasmeja glasno. Zatim zaokruži pogledom po salunu, pa uzviknu:

— Ljudi, ko hoće, može da je ima odmah, ovde. Izvolite! Navalite! Pokažite da me se niko od vas ne plaši!

— Vesli, za ime Boga, ućuti! Nemoj da komplikuješ! — vikao je šerif ispod stola. — Ionako smo u sosu, nemoj da dodaješ ulje na vatru! Morgan će nas sve pobiti, samo nastavi da ga nerviraš!

— Ovu devojku odmah oslobodite! — glasno, strogim glasom, rekao je Morgan. — I nju, i ostale, koje su na isti način dovedene ovamo i primorane da trpe vaše nasrtaje. Čuo si me, Teksijere! Hoću da iz grada pustiš sve Meksikanke koje je Vilbern doveo ovamo i prodao ih vlasnicima saluna!

— Ja... ja...

— Plašiš se Vilberna?! Ne brini ništa. Ovaj grad, čiji žitelji u suštini nisu loši ljudi, i sa kojima može lepo i da se razgovara, treba da se oslobodi ljudi među koje spada Hauard Vilbern. Sve što odsada imaš sa Vilbernom je to što ćeš otići na groblje, kada ga, sutra, budu pokopavali.

— Jesi li siguran, Morgane, da će od njega ostati nešto i za pokopavanje, ako ga ti budeš... ovaj... ubio?

Morgan mu nije odgovorio. Okrenuo se i izašao je iz saluna.

Svi su gledali u vrata bar još nekoliko minuta pošto je Morgan bio izašao kroz njih. Kao da nisu verovali sopstvenim očima, zurili su u mesto na kom su poslednji put videli Donalda Morgana.

Jedan po jedan, počeli su da napuštaju mesta koja su bili zauzeli kada su očekivali najgore...

*

Mada je Frenk Teksijer bio ponosan na svoj autoritet u Gresbroku, postojao je jedan deo grada u kom on nije predstavljao baš ništa.

Tamo njegov uticaj i autoritet nisu imali nikakvog značaja.

Naprotiv.

U taj deo grada Teksijer nije smeo ni da odlazi, kamoli da zapoveda i

izdaje naređenja, kao što je to činio u ostalim delovima grada.

Tamo nikome nije padalo na pamet da poštuje zakon, niti bi ko odgovarao za učinjeno, ma koliko to bilo u suprotnosti sa zakonom.

Mogao je, tamo, da ide ko god je hteo, ali samo pod uslovom da »stvar ostane u kući«, odnosno, da se pridržava pravila da »napolje«ništa ne može da dospe, niti da iko »spolja« pokuša da sprovede ono što je važilo drugde.

Bio je to svet za sebe.

Oni koji su dobro poznavali prilike u Gresbroku znali su da ni u drugim delovima grada ljudi ne obraćaju pažnju na zakon, ukoliko zaista nešto hoće da urade. Samo, prvid je bio drugačiji. Prividno, sve je bilo onako kako je Teksijer hteo.

Taj deo grada sastojao se od jedne ulice, a ulica od jednog velikog saluna, hotela i štale za iznajmljivanje, u kojoj su, za malo novca, mogli da prespavaju i ljudi koji iz bilo kojih razloga neće ili ne mogu da iznajme hotelsku sobu. Salun je bio velik; sama zgrada bila je na sprat, kao i hotel, a u njoj je bilo čak tri sale za kockanje, sobe za devojke koje zabavljaju goste, kancelarije.

Hotel je, pak, bio utočište begunci ma, revolverašima, kockarima, desperadosima, devojkama i ženama čiji se život sastojao od svega onoga što je donosilo novac, od prodavanja ljubavi do uhođenja i namamljivanja muškaraca u klopku.

Ubistva, silovanja i pucnjava bili su sastavni deo te »uklete« ulice.

Tamo su se pravili razni »ugovori«, koji nisu mogli da se sklapaju kod javnog beležnika. Ugovarala se kupoprodaja ukradenih konja, stoke, oružja, devojaka, i rančeva čiji su vlasnici nestali pod misterioznim okolnostima.

Niko »spolja« nije se mešao u te »poslove«, a oni koji su u njima učestvovali, poštovali su samo zakon ćutanja.

Donald Morgan uputio se baš u tu ulicu.

Kada se pojavio u holu hotela, vlasnica Patriša MekDugal mu je rekla:

— Ovamo ne zalaze ljudi kao što ste vi. Mislim da je šteta za vas... da umrete ovako mladi... Morgane.

Patriša je imala oko četrdeset godina, ali je još bila privlačna. Rame uz rame, sa mladim lepoticama, znala je zavrteti mozak muškarcima.

Morgan je iznenađeno upitao:

— Vi znate moje ime? Poznajete me?

— Da. Iz Bensona. Ne bi se moglo reći da su o vama govorili lepo.

— Vidite — nasmejao se Morgan — a ja sam verovao da me ljudi tamo cene. Dobro je što ste me upozorili, da znam, ako ponovo budem išao u taj grad.

— Sada ću vas upozoriti na još nešto... Na to da se ne penjete ovim stepenicama. Verovatno znate da u ovom delu grada krivaca nikada nema, čak i ako je ubistvo u pitanju. I, nemojte misliti da će neko plakti za vama ako nađe vaš leš u ovom kraju.

Morgana te reči nisu uzbudile. Hladno je upitao Patrišu Mek Dugal:

— Šta bi, po vašem mišljenju, trebalo da radim?

Ona ga odmeri zavodničkim pogledom, pa odgovori;

— Ima, u jednoj susednoj sobi, široki krevet. . . da se malo odmorite. U mom društvu. .

— Dobro. A posle toga?

— Ne bih tačno mogla da vam odgovorim. Zavisi... Neki i »posle toga« ostanu i uživaju, ako su pametni. Ako nisu, dogodi se da zauvek zaspu u tom istom krevetu.

— Razmisliću o tome. Sada mi, molim vas, recite broj sobe u kojoj mogu da nađem Hauarda Vilberna.

— Sedam.

— Je li sam?

— Nije. Sa njim je jedna devojka.

— Jedna od onih koje Vilbern posle proda?

— Da, Rekao mi je da će ovu prodati u Hjustonu.

— Hvala...

Morgan se okrenu i pođe.

— Žalim vas unapred — dobaci mu Patriša. Tako zgodne muškarce, kakav ste vi, ne volim da vidim mrtve. Više ih volim žive, i to u krevetu...

Morgan se nije osvrnuo, niti je ičim pokazao da su te reči doprle do njegovih ušiju.

Uprkos Patrišinom upozorenju, popeo se na sprat.

Zastao je pred sobom broj sedam.

Pomislio je da mu je život sigurniji ako bude iznenadio Vilberna, pa je namahnuo nogom i razvalio vrata.

Ali, u toj sobi nije bilo nikoga.

Istoga trena, postade svestan Patrišine prevare. Kako nije pomislio na to?

Naglo se okrenuo.

Na vratima sobe prekoputa, pojavio se čovek sa puškom u ruci. Cev je bila uperena u Morgana, i njegov prst se već savijao oko obarača.

Ali, nije stigao da ispali hitac, jer ga je Morganov metak već bio pogodio, i to tačno u čelo.

Čovek se trgao, i pao. Nije ni stigao da shvati šta se to dogodilo sa njime.

Iz prizemlja, čuo se Patrišin glas:

— Jesi li ga ubio, Badi?

Pošto nije bilo odgovora, Patriša ponovi pitanje, a odmah potom njeni koraci začuše se na stepenicama. Razrogačila je oči kada je ugledala Morgana, kako stoji, sa revolverom u ruci, a kriknula je kada je videla Badija, mrtvog, ispred sobe prekoputa one u koju je bila poslala Morgana.

— Olako i brzo si mi rekla broj sobe u kojoj se navodno nalazi Vilbern — rekao je Morgan. — Trebalo je odmah da posumnjam da lažeš. Ali, vidiš, nisi uspela da me pošalješ u smrt.

Žena je počela da jeca. S nevericom je gledala u nepomično telo, kao ne može da veruje u ono što vidi sopstvenim očima.

Morgan sasvim mirno reče:

— Ako je i on jedan od vaših jebača, gospođo, samo plačite. Čim puštate suze za njim, mora da je bio dobar.

Rekavši to, Morgan je upravo krenuo da potraži Vilberna, kada je primetio da se nešto događa na drugom kraju hodnika.

Samo sekund mu je bio dovoljan da shvati da je hitac, koji je upravo bio odjeknuo u hodniku hotela, izvukao iz kreveta Hauarda Vilberna.

Jer, bio je go, i nije bio sam.

Ispred njega, bila je jedna mlada Meksikanka, takođe naga, i on ju je jednom rukom držao ispred sebe, dok je u drugoj imao revolver.

Cev revolvera bila je zabijena u devojčin vrat, što je bio jasan znak da on namerava da puca u nju, ukoliko bi njegov interes bio ugrožen.

Devojka je bila veoma mlada, nije imala više od sedamnaest godina, dok je Vilbern bio čovek koji se približavao pedesetoj. Ružan, debeo,

proćelav i nizak, nimalo nije pristajao uz vitku i mladu lepoticu. Ali, nju za mišljenje očigledno niko nije pitao. Lagano je, tako, išao prema Morganu. Kada je stigao sasvim blizu, zagledao se u poginulog, a onda je podigao glavu i rekao Morganu:

— Sa mnom ovo nećeš moći da uradiš, Donalde...

— Misliš? — tobože začuđeno ga upita Donald Morgan, držeći ga na nišanu.

— Nećeš, zato što ću ubiti devojku.

— U tom slučaju, ostaćeš bez živog štita, Vilberne. I, u tom slučaju, neće mi biti važno hoću li pogoditi tebe ili devojku koja je ionako mrtva. Kunem ti se da imam specijalne metke u svom revolveru i da oni potpuno prolaze kroz ljudsko telo. Tako ti ništa ne koristi što tu devojku držiš ispred sebe.

Devojka je drhtala od straha. Da je Vilbern nije držao, sigurno ne bi mogla da stoji na nogama. Kolena su joj klecala i videlo se da je na ivici svesti, toliko ju je strah bio ophrvao.

— Mi... milost... — promucala je jadnica.

Vilbern je još jače stisnu uz sebe, i ispali hitac samo koji centimetar iznad devojčinog ramena, prema Morganu.

Ali, Morgan nije bio naivan.

Pre nego što je metak mogao da ga pogodi, munjevitom brzinom je skočio u stranu i u isto vreme pucao.

Iako se sve događalo brzo, Morgan je, više instinktivno nego razumom, nišanio na jedini deo Vilbernovog tela koji nije bio pokriven i zaštićen: u skočni zglob.

Od toga se ne umire, ali đavolski boli.

Pucao je i Vilbern, ali od uspaničenosti nije bio precizan, pa je opet promašio protivnika.

Međutim, nije odustajao od namere da ga ubije. A i Donald Morgan je znao da se sa svakim Vilbernovim ispaljenim metkom povećava rizik da će ga smrtno pogoditi.

Zato se nije mnogo dvoumio kada je Vilbern, kriknuvši od bola pošto ga je metak pogodio u nožni zglavak, u jednom deliću sekunde, kada se pognuo, ostao nezaštićen devojčinim telom.

Morgan je pucao još jednom.

Ovoga puta je opasnog Hauarda Vilberna pogodio u teme.

Čim je opasni čovek pao, smrtno pogođen, Donald Morgan je otvorio cilindar revolvera i ponovo ga napunio.

Mlada Meksikanka je pala na pod i gorko je plakala.

— Sigurno imaš nešto od odeće, devojko — umirujućim glasom ju je upitao Morgan.

— Da... u sobi...

— Idi i obuci se. Imaš li i novca?

— Nemam. On mi je uzeo sav novac, da ne bih mogla da pobegnem.

Morgan uđe u sobu iz koje su Vilbern i devojka bili izašli, i tamo pretrese Vilbernovu odeću. Pronašao je novčanik sa blizu hiljadu dolara.

Dao ga je devojci.

— Obuci se i beži. Vrati se u Meksiko, odakle te je ovaj gad doveo.

Devojka utrča u sobu i poče da se oblači.

*

Čim se spustio sa sprata, Donald Morgan je ugledao Patrišu Mek Du-

gal, kako sedi na visokoj stolici pored recepcionerskog pulta.

Suknja joj je bila podignuta, tako da su se videle Patrišine oble, lepe noge.

Iako je malopre plakala, lice joj je imalo vedar izraz, a oči su joj zavodnički šarale po Morganovom licu.

On joj priđe.

Patriša još više zadiže suknju, i sugestivno raširi noge. Morgan približi cev revolvera njenom međunožju.

— Nemoj ovde... — promuklim glasom je rekla Patriša Mek Dugal.

— Nego? Mislio sam da si htela da mi daš na znanje gde bi želela da ti ispalim metak — odvratio je Morgan ironičnim glasom.

— Pogrešio si. Tako sam se namestila zato da bi... najpre zato da bih privukla tvoju pažnju, a zatim, da bismo se sporazumeli oko nečega. Volela bih da se dogovorimo...

— O čemu?

— Znaš, ja sam bila veoma bliska i dobra sa Badijem, a njega više nema. Sada bih mogla da budem bliska i dobra sa tobom.

Morgan se naglo uozbilji i namrgodi. Jače pritisnu cev revolvera, i reče:

— Imaš samo jednu mogućnost da spaseš ono što je na tebi najvrednije! Ako hoćeš da izbegneš metak, odgovori mi gde mogu pronaći Čarlija i Peka!

— Oni... često provode dosta vremena u baru, u prizemlju... — odgovorila je uplašeno, ali nimalo se ne dvoumeći.

— Gde sede? Taj bar je ogroman i nije uvek dobro osvetljen!

— Uvek odaberu sto na drugom kraju prostorije, i sede tako da se ne vide sa vrata.

— Imaju li tamo čuvare ili prijatelje koji bi im pomogli?

— Nemaju nikoga...

Videvši kako ju je Morgan ošinuo pogledom, Patriša brzo dodade:

— Kunem ti se da ovoga puta govorim istinu! Njih niko ne voli. Mislim da niko ne bi ni za dobar novac pristao da ih štiti. Ako ih ubiješ, mnogi će ti biti zahvalni. Svi koje znam imaju loše mišljenje o njima.

Morgan polako povuče ruku sa koltom.

— Šteta... — reče Patriša. — Mogli smo da se sporazumemo. Nemaš pojma kako bi ti bilo dobro.

— Mogu da zamislim. Pobrini se da onaj tvoj bivši bude sahranjen...

Morgan se okrenu i pođe prema baru. U hotelu ih je bilo nekoliko, ali taj, u prizemlju, smešten u dvorišnom delu zgrade, bio je najveći.

On uđe.

Tamo je bilo mirno, iako su se čuli pucnji. Pošto to nije bila retkost, niko se nije uzbuđivao, niti je ikoga zanimalo ko i u koga puca. I, nisu ni pretpostavljali da ti pucnji imaju neke veze sa čovekom kakav je Donald Morgan.

*

Na sreću, Patriša mu je rekla istinu. U protivnom, sigurno bi ga ona dvojica, dok bi ih tražio, primetili i ubili. Znajući da se nalaze sasvim u dnu, lokala, čim se pojavio na vratima, odmah je uperio pogled prema mestu na kom su se nalazili. Nisu se videli odmah sa vrata, ali kada je Morgan prešao nekoliko koraka, otkrio ih je.

I oni su ugledali njega.

Podigli su se,

Bili su neobrijani, u neurednoj odeći, prljavi. Ali, zato su bili dobro naoružani. Jedan od njih, Pek, držao je nož u ruci. Drugi, Čarli, bio

je poznat po svom revolveru. Obojica su izgledali veoma opasni.

D, bili su to oni. Odgovarali su opisu. Dvojica Vilbernovih ljudi, koji su bili zaduženi da za Vilbernov račun otimaju mlade Meksikanke, da ih dovode ovamo. Najpre bi Vilbern, kao gazda, svaku od tih devojaka »pripitomljavao« dok mu ne bi dosadila, potom bi je predao ovoj dvojici. Pošto bi se iživljavali dok bi im se to svidelo, njih dvojica bi, opet po »gazdinom« nalogu, prodavali te devojke vlasnicima saluna ili salona za zabavu, ili nekom drugom ko bi procenio da će od njih imati koristi.

Nijedna devojka, nakon tortura koje bi doživela, nije se, kasnije, usuđivala ni da se buni, ni da pokuša bekstvo. Bile su prave robinje i njihovi životi nisu vredeli ništa. Jer, posebno je Pek bio majstor da sa svojim nožem primenjuje specijalne »kazne«. Njegovog noža plašile su se sve devojke. Za jednu reč odbijanja ili pobune zaradile bi po jedan veliki ožiljak na licu. Za dve reči, dva ožiljka. Za više, zaradile bi neizbrisive ožiljke po celom telu. Ako bi preživele.

— Nisi učinio dobro što si došao ovamo, Morgane — rekao je Čarls. — Ti si običan kurvin sin, i životom ćeš platiti svoj dolazak ovamo!

Morgan se nasmejao.

— Nisi me uvredio, Čarli. Ja dobro znam da sam **kurvin** sin, ali to ne znači da ti se neću suprotstaviti

Čarli je pogledom fiksirao Morgana, ali je ovaj znao da su njih dvojica, Čarli i Pek, uhodani tandem ubica i da tim prodornim pogledom Čarls hoće da blokira njegovu pažnju, kako bi Peku pružio priliku da zabije svoj nož u njega.

Bio je Morganu dovoljan jedan sekund da shvati situaciju. Kada je pogledao u Peka, ovaj je već bio zamahnuo da zabije nož u njegov stomak ili grudi.

Morgan je, kao čarobnjak, uspeo da ga preduhitri, i umesto da se oprosti od života, pogodio je bandita u stomak, i to nožem, koji prethodno niko nije video u njegovoj ruci.

Pek ispusti nož i obema rukama se uhvati za stomak, iz kog je virila dugačka drška. Sečivo se nije videlo, jer je bilo sasvim ušlo u Pekovo telo.

Oni koji su bili u neposrednoj blizini, videli su da je Morgan iz svog rukava izvukao nož tek kada je Pek zamahnuo svojim, nameravajući da ubije Morgana.

Sve se dogodilo tako brzo da je samo mali broj prisutnih uspeo da shvati šta se zapravo događa.

Pokazalo se da je Pek bio hrabar i surov samo kada su bespomoćne devojke bile u pitanju. Samo u odnosu na njih je bio vešt, samo je njih pobeđivao. Sada, kada je imao posla sa čovekom kakav je Donald Mogan, pokazao je sav svoj kukavičluk.

Užasnut, i dalje je gledao u svoj stomak, u ruke, koje su postajale sve krvavije.

Stenjao je i plakao, ali njegov prijatelj Čarli ga nije slušao.

Morao je da misli na Morgana i na to kako da izbegne sudbinu kakvu je doživeo Pek.

Zagledali su se jedan drugome u oči.

— Nemam revolver kod sebe, Morgane — rekao je Čarli.

— Znam. Vidim. A znam i to da ti revolver nije ni potreban da bi ubio nekog. Dovoljne su ti tvoje gvozdene pesnice. Ipak, ne brini. Neću upotrebiti oružje. Želeo bih da proverim da li te pesnice služe onako

kao nekada, kada si njima mogao i da ubiješ.

Čarli se nasmejao.

U istom trenutku, njih dvojica skočiše jedan na drugog.

Čarli je zaista imao strašan udarac, ali, nije imao sposobnost da proceni kako i gde da udara. Mlatarao je rukama i udarao nasumice, a nije znao ni da eskivira i tako pomakne svoje debelo telo.

Sve to mogao je da koristi u terorisanje nezaštićenih devojaka, ali ne i protiv Donalda Morgana, kom ni u kom pogledu nije bio dorastao.

Zamahnuo bi svom snagom, i kada bi njegova »gvozdena« pesnica prozujala kroz vazduh ne pogodivši cilj, zato što je Morgan odlično eskivirao, zaneo bi se i zaljuljao, te bi ga stajalo dosta napora i snage dok bi ponovo bio siguran na nogama.

Tih nekoliko sekundi Čarlijeve poljuljane ravnoteže bili bi dovoljni da Morgan okrene situaciju u svoju korist. Igra je potrajala nekoliko minuta, a onda je Morgan tako snažno udario Čarlija u stomak, da se ovaj presamitio, pa ponovo uspravio, otvorivši usta i pokušavajući da dođe do vazduha.

Sada ga je Morgan pesnicom udario u usta, tako da je ubica ispljunuo nekoliko sopstvenih zuba.

To ga je razjarilo.

Ustremio se na Morgna, novim žarom.

Morgan odskoči unatrag, a ubica Čarli zgrabi jedan sto i podiže ga, u nameri da njime ubije protivnika. Uto Morgan uze jednu stolicu, na šta je njegov protivnik ostao hladan, jer mu to nije predstavljalo nikakvu opasnost.

A kada je shvatio, odnosno, osetio šta je Morgan hteo da postigne tom stolicom, je snažno udario u Čarlijevu desnu ruku.

Po banditovom urlikanju, pošto je odmah ispustio sto, moglo se pretpostaviti da mu je slomljena desna šaka. Njome više nikoga neće moći da ubije.

Iako je Čarli izjavio da nije naoružan, sada je, levom rukom, iz unutrašnjeg džepa sakoa izvadio revolver. Podigao ga je i nanišanio na Morgana.

Pre nego što je uspeo da ispali hitac, Morgan je pucao u njega.

Bio mu je dovoljan jedan metak da Čarlija zauvek učini bezopasnim.

Reakcija prisutnih, koje su usledile, potvrdile su da je Patriša bila u pravu kada je rekla da ovu dvojicu niko ne voli.

I među kriminalcima su postojale kategorije, a Čarli i Pek spadali su u poslednju, među one najgore.

*

Po proceni Donalda Morgana, a u tome je imao mnogo iskustva, te noći je, u salunu »Holidej«, jedan čovek trebalo da umre.

Znao je to čim je video jednog mladića, kako ulazi u salun. Bio je izraziti tip plaćenog ubice, a i sa njima je Morgan imao prilično iskustva.

Bio je oniži, smeđe kose i lukavih očiju. Brada mu je bila nešto svetlija od kose, a ruke su mu bile fine i negovane, svakako nenavikle na iole težak rad.

Mladić je stao za šank, samo nekoliko koraka dalje od Morgana.

Ispupčenje na njegovoj jakni govorilo je da ispod pazuha nosi revolver, sredstvo kojim je smeđokosi mladić po svoj prilici zarađivao za život.

Pošto nije hteo upadljivo da posmatra pridošlicu, Morgan je skrenuo pogled i sada je video sopstveni odraz u ogledalu.

Upitao se: kakva je razlika između nas dvojice? Obojica živimo od revolvera. Samo, Morgan je uvek bio na strani zakona ili onih koji zakonom nisu mogli da se izbore za pravdu. Svoj život posvetio je borbi protiv svake vrste zločina i zločinaca i verovatno je da će do kraja života samo time da se bavi.

Doduše, svojevremeno je Morgan, kao sasvim mlad momak, radio kao revolveraš-telohranitelj jednog meksičkog generala.

Bilo je to poratno doba, kada je s one strane Rio Grandea postojalo više mogućnosti da se zaradi za život nego u opustošenim i osiromašenim Sjedinjenim Državama. Meksički general je bio na strani pobunjenih seljaka, i zato je bio u nemilosti onih koji su hteli da uguše tu pobunu. Da je dobro obavljao taj posao, bilo je potvrđeno samo nekoliko dana pošto ga je Morgan napustio. Tada je, naime, general bio ubijen.

A Morgan je posao otkazao pošto je dobio vest o smrti svoga brata, poručnika Džeremija Morgana.

Žena, koja je na izgled pripadala »Holideju«, približila se Donaldu Morganu. Mekim glasom je rekla:

— Nadam se da vam se sviđa ovde...

— Da, sviđa mi se — ravnodušno je odgovorio Morgan.

— Ostajete li duže u Tolmonu?

— Dovoljno dugo da obavim jedan posao.

Žena se nasmeši. Nije bila izrazito lepa, ali je u njoj bilo nečeg privlačnog. Bila je negovana i elegantna, i nije bila upadljivo našminkana. Koža joj je bila svetla i glatka, a kosa sjajna i meka. Govorila je nenametljivo i nije se ponašala izazivački.

Imala je oko trideset godina i lepo telo.

Pokazala je na Morganovu čašu.

— Ovo kuća časti večeras — rekla je.

— Hvala, madam.

Pošla je dalje, a Morgan je gledao za njom. Čuo je kako je prisutni oslovljavaju sa Nensi.

Barmen stade ispred njega, očekujući novu porudžbinu. Umesto toga, Morgan, kao uzgred, upita:

— Da li ovaj lokal pripada Nensi?

— Da, ona je vlasnica. Nensi Lisborn. Ona je ćerka Pitera Lisborna, jednog od prvih naseljenika u ove krajeve. Umro je pre godinu dana.

Bilo je to, ujedno, i objašnjenje zašto je Nensi živela baš u Tolmonu, a ne i zašto je, uprkos svom dobrom izgledu, do sada ostala neudata.

U međuvremenu, smeđokosi revolveraš je naručio dupli viski i ispio ga u nekoliko velikih gutljaja, tačnije, sasuo ga je u grlo kao da je bio veoma žedan.

Bocu sa viskijem, koju je barmen ostavio ispred njega, gurnuo je u stranu, kao da je time hteo da pokaže da mu više nije stalo do pića.

Bez sumnje, taj čovek je nameravao da učini nešto tu, u lokalu.

U prilog tome govorila je i činjenica da je popio dupli viski, i to naiskap, kao što čine ljudi koji žele da skupe hrabrost za neki poduhvat. Još jedna čaša, ili dve, svakako nije dolazila u obzir, jer to bi moglo da utiče na reflekse.

Onda se čovek leđima okrenuo šanku i počeo da osmatra salun.

Tolmon nije bio veliko mesto, a bio je i radni dan, pa je Morgana začudilo to što je lokal ipak bio pun. Gotovo svi stolovi bili su zauzeti, a

mnogo ljudi je i stajalo za šankom i u njegovoj blizini.

Nensi se zaustavila pored jednog stola, za kojim su se ljudi kockali. Porazgovarala je sa njima, a onda je pošla dalje.

Smeđokosi revolveraš se sada zagledao u Morgana, tačnije, u futrolu u kojoj je bio njegov kolt.

Morgan se pitao zbog koga je taj mladi čovek u »Holideju« i da li spada među one koji imaju običaj da protivniku pucaju u leđa.

Onda se odvojio od šanka i prišao stolu od kog se Nensi upravo bila odvojila.

Osmotrio je trojicu igrača. Jedan od njih podiže glavu, odmeri ga, pa reče:

— Sedi, prijatelju...

Morgan sede i pozva momka koji je prodavao žetone. Uzeo je određenu količinu, i uključio se u igru. Čak i kada je već držao karte u rukama, nije ispuštao iz oka mladića, koji je pobuđivao njegovu sumnju.

Tako mu nije promaklo da je u salun ušao čovek kog je revolveraš očekivao.

Videlo se to po njegovom držanju.

Odjednom, revolveraš se nekako ukočio i postao oprezniji, što se videlo i po tome što sada nije gledao nikud osim u onog čoveka.

Uspravnog držanja, vitak ali i ne više mlad, taj se uputio prema drugom kraju saluna. Izraz lica bio je nekako čvrst, pogled budan i oprezan. Morgana je podsećao na nekadašnjeg oficira, koji i u svojim starijim danima drži do utiska koji će ostaviti na one koji ga posmatraju.

Bio je, međutim, obučen kao i ostali rančeri u tom kraju. Tamno odelo, bela košulja i kravata, na glavi cilindar.

Oči revolveraša ni trenutak se nisu odvajale od pridošlice.

Pošto je osmatrao još izvesno vreme, platio je viski i izašao iz saluna.

Sada je Morgan, preko karata, posmatrao rančera, koji je stajao na samom kraju šanka.

Spustivši karte, Morgan reče:

— Mislim da znam ko je onaj čovek. Kako se ono zove?

Njegov suigrač podiže glavu.

— Koji? — upita. — Onaj što je upravo ušao? To je major Leks Keningem. On je vlasnik ranča Vajt Stoun.

Morgan klimnu glavom.

Prevalio je sedam stotina milja da bi upoznao majora Keningema, zapravo bivšeg majora, koji je svojevremeno bio zadužen za vođenje finansija Osme konjičke regimente u Fort Vortu.

I baš toga dana, kada ga je Morgan najzad pronašao, jedan plaćeni ubica namerio se da ubije tog istog majora Keningema.

Više nije gledao u karte. Zamislio se...

*

Njegov brat Džeremi, tek što je postao poručnik, bio je prekomandovan u Fort Vort. Samo posle nekoliko meseci provedenih u vojsci, kada su Indijanci napali majorova kola, sa transportom novca, najvećim u istoriji Zapada.

Tada su bili ubijeni svi članovi pratnje, među kojima je bio i njegov brat Džeremi.

U to vreme, Morgan je bio u Meksiku i ko zna dokle bi ostao tamo da do njega nije stigla vest o pogibiji brata. Vratio se u Teksas i počeo da se raspituje o pojedinostima tog događaja.

Od tada je prošlo dosta vremena, i tek pre godinu dana je Donald Morgan čuo priče da ono i nisu bili pravi Indijanci.

Takođe ništa nije ukazivalo na to da je bilo otpora od strane momaka koji su bili u pratnji majorovih kola. I, Indijanci nikada do tada nisu napali vojsku u samoj blizini utvrđenja kakvo je bilo Fort Vort. Utvrđeno je, kasnije, da su svi vojnici i konji bili ubijeni mecima, a ne indijanskim strelama, koje su naknadno bile odapete u njih.

Iako je u početku Donald Morgan verovao da je njegov brat poginuo nesretnim slučajem, okolnosti, koje je saznao kasnije, ukazivale su na to da je posredi nešto sasvim drugo.

Ako se uzme u obzir da su prilikom svih napada Indijanaca bili odneti samo oružje, municija, piće i ćebad, u ovom slučaju bilo je čudno što je i velika količina novca nestala iz kola.

Radilo se o tri stotine hiljada dolara. Morgan se setio da je nakon napada novac uvek bio pronađen, razbacan na mestu događaja, ili spaljen, jer on Indijancima nije bio potreban i oni su ga smatrali demonskom tvorevinom, koja čoveku ne može da donese ništa dobro.

Šuškalo se da je taj napad bio planiran i izveden od strane belih ljudi, a ono što je Donalda Morgana najviše bolelo, bile su glasine da je sve to organizovao njegov brat, da je on bio taj koji je izdao vojsku, i koji je svoje drugove svesno namamio u klopku. Pri tom je, navodno, i sam stradao, ali sasvim slučajno. Bilo je i onih koji su pričali da su neki njegovi drugovi u poslednjem trenutku otkrili njegovu zaveru, i ubili ga pre nego što su i sami bili ubijeni.

Druge glasine su, opet, majora Keningema dovodili u vezu sa zavérom i sa tim masakrom.

Jedno je bilo tačno: Keningem je ubrzo posle tog događaja istupio iz armije, kupio veliki ranč u blizini Tolmona i postao ugledni rančer.

Donald Morgan je za nekoliko sati svog boravka u Tolmonu otkrio da je Keningem na svom ranču zaposlio i jednog prvoklasnog revolveraša, uprkos tome što sa rančom nije imao nikakvih problema i što je u tom kraju bilo sasvim mirno.

Da li je on možda nasledio to imanje? Ili je, možda, zemlju i ranč kupio od nestalog armijskog novca? I, zašto je držao revolveraša?

Morgan se trgao iz misli kada ga je jedan suigrač upitao:

— Igraš li, prijatelju, ili ne?

Morgan odloži karte i nasloni se na naslon.

— Ako si počeo da igraš, onda ne bi trebalo da odustaješ.

— Nisam te pitao za mišljenje, prijatelju — mirno je odgovorio Donald Morgan. — Uostalom, ne odustajem...

Opet se zagledao u bivšeg majora.

Ovaj je gledao po salunu. Najzad, njegov pogled se susreo i sa Morganovim. Pošto ga je prodorno odmerio, Morgan je ponovo uzeo karte u ruke.

Ali, nije prošlo ni nekoliko minuta, kada je njegovu pažnju privukao jedan visoki čovek, koji je prišao Keningemu.

Nisu razgovarali. Čovek je uzeo majorovu bocu sa viskijem, i jednu čašu, koju je napunio i odmah počeo da je ispija.

Donald Morgan opet ostavi karte, podiže se i dođe do šanka, samo na jard udaljenosti od Keningema i vi-

sokog čoveka koji je stajao pored njega.

Zatražio je da mu barmen da čašu viskija. Tek što ju je dobio, visoki mu priđe.

— Ostajete li duže u gradu? — upitao je.

Morgan promrmlja:

— Uvek isto pitanje. Svako me to isto pita.

— Ja nisam svako.

Morgan se nasmeši.

— Pa, ko ste? — upita.

Kao da je bio zbunjen neočekivanim pitanjem, čovek odgovori:

— Džidion Tarner.

Sleganjem ramenima, Morgan je Tarneru dao na znanje da mu to ime ne znači ništa. Visoki je čekao izvesno vreme, a onda je ljutito upitao:

— Imate li vi ime?!

— Imam.

Opet je Tarner bio iznenađen odgovorom kakav nije očekivao. Njegovu zbunjenost je Morgan iskoristio, pa ga je upitao:

— Da niste ovdašnji šerif?

— Nisam.

— Onda se gubite od mene — oštro je rekao Morgan. — Nemojte da mi dosađujete.

Sada je Morgan očekivao burnu reakciju visokog, naoružanog tipa, ali ona je izostala. Potvrdila se Morganova pretpostavka da u ovom slučaju veliki čovek i veliki revolver ne mora ništa da znače.

Keningem priđe svom predradniku, dotače ga po ramenu, i njih dvojica zajedno krenuše prema vratima.

Iza leđa, Morgan je čuo Nensin glas:

— Da sam na vašem mestu, ne bih se kačila sa tim ljudima, mister.

Morgan se samo nasmejao, ne rekavši ništa.

— Vama je to smešno, ali. . . izgleda da ste i vi neki opasan čovek. Ipak, morate biti oprezni. Koliko god da ste opasni i vešti u baratanju oružjem, sami ste. To ne smete da zaboravite.

— Hvala na upozorenju. Misliću na vaš savet, gospođice Linsborou — rekao je Morgan.

Nije mogao da ostane duže u salunu.

Mislio je na plaćenog ubicu, koji je iz »Holideja« izašao kada je major Keningem ušao. Možda sada negde vreba u zasedi.

Međutim, taj momak možda i nije svestan u šta se upušta. Keningem oko sebe sigurno ima čitavu četu sličnih revolveraša. Nije ga Nensi uzalud upozorila da ne zaboravi da je sam.

Ne bi se moglo reći da je bio zabrinut za život majora Keningema, ali ipak nije mogao više da ostane u salunu. Pozdravio je vlasnicu, i izašao.

*

Kada je toga popodneva stigao u Tolmon, Donald Morgan je, razgledajući ga, zaključio da je to grad kao stvoren za nekoga ko hoće da se krije.

Bilo je mnogo radnji, lokala, hotela i banaka, a kuće su bile nejednake veličine i između mnogih je bilo prolaza kroz koje je moglo da se izađe na drugu ulicu.

Za razliku od mnogih malih gradova, u kojim su sve važnije zgrade bile na glavnoj ulici, ovde ih je bilo i u sporednim uličicama.

Morgan je bio odlučio da uzme sobu u hotelu »Nord Lajt«, koji se nalazio u glavnoj ulici. Znao je, tako

će njegovo kretanje biti manje upadljivo.

Kada je izašao iz saluna, zastao je i pogledao okolo. Na ulici nije bilo mnogo ljudi.

Primetio je dvokolicu, na stotinak jardi dalje. Na njoj je sedeo visoki čovek, sa puškom, a iz nje je upravo bio izašao čovek po čijem držanju i hodu nije bilo sumnje da je to bivši major Keningem.

Prelazio je ulicu, i nestao u jednoj kući.

Morgan pođe u tom pravcu.

Kada je stigao do dvokolice, Džidion Tarner ga je osmotrio opreznim pogledom, ne ispuštajući pušku, spreman da zapuca, ako treba.

Morgan zastade malo dalje od dvokolice i pogleda preko, u kuću u koju je Keningem ušao.

Na uličnoj svetiljci, koja se nalazila pored same kuće, video je natpis: Antoan Majs, advokat.

Krenuo je dalje, prema svom hotelu. Znao je da Keningemov predradnik prati njegovo kretanje, pa je nonšalantno ušao u zgradu.

Recepcioner ga je ljubazno pozdravio, a on je nastavio da ide prema hotelskom restoranu. U to doba večeru više nisu služili, i recepcioner je to hteo da mu kaže, ali je Morgan već bio ušao u restoran.

Tamo nikoga nije bilo.

Produžio je do kuhinje, nazdravio dobro veče dvema ženama koje su prale posuđe, a potom izašao u dvorište. Zastao je da mu se oči priviknu na mrak, a onda nastavio da ide prema dvorištu iz kog se izlaziło na jednu sporednu ulicu, u kojoj bi, pretpostavljao je, mogao da bude mali plaćeni ubica. Nije mu bilo stalo do Keningemovog života, ali ipak nije želeo da ga neko ubije pre nego što o njemu sazna više pojedinosti.

Stigao je do niske ograde, preskočio je, i uskoro se našao u uličici koja je, po njegovoj proceni, od glavne bila udaljena oko dvadeset jardi.

Odjednom, čuo je psovku, a zatim i pucanj. Detonacija je, sudeći po zvuku, usledila na drugom kraju uličice. Morgan zastade i oslušnu.

Onda ugleda siluetu nekog čoveka, na samom uglu prema glavnoj ulici.

Čovek se naslonio na zid i tako stajao.

Morgan, držeći se zida, približi se kraju uličice na oko pet jardi. Mogao je da vidi konje upregnute u Keningemovu dvokolicu. Polako je išao dalje. Nije se plašio da će ga neko videti, jer iza njega je bio mrkli mrak, dok je na spoju sporedne i glavne ulice bilo nešto vidnije, jer je tamo dopirala svetlost uličnih svetiljki.

Kada je stigao do mesta na kojem je neko već mogao da ga vidi, zastao je i izvadio revolver. Pazio je da stane tako da ne bude na osvetljenom delu ulice, ali ipak dovoljno blizu glavne.

Čekao je prilično dugo dok se Keningem nije pojavio ispred svoje dvokolice.

Pretpostavljajući da ga iz mraka vreba plaćeni ubica, Morgan viknu:

— Prvo ćeš morati mene da savladaš, prijatelju!

Očekivao je da će odjeknuti hitac, i nije se prevario. Brzo je čučnuo.

Strelac se okrenuo munjevitom brzinom, i njegov revolver planu. Metak se zabio u zid iznad Morganove glave.

I on je morao da puca, jer niko mu nije garantovao da ga sledeći metak neće pogoditi.

Za razliku od protivnika, on nije promašio.

Pa ipak, Morgan nikada nije saznao da li je baš njegov metak smrtno pogodio revolveraša.

Pogođen, revolveraš je počeo da baulja prema glavnoj ulici, i kada se pojavio u snopu svetlosti, Tarnerova puška je opalila dva puta uzastopce. Prvi hitac je revolveraša prikovao uz jedan zid, a drugi ga je odbacio natrag, u sporednu ulicu.

Morgan je stajao i čekao.

Tarner je sišao sa dvokolice i, sa puškom spremnom da je upotrebi, približio se početku sporedne ulice. Viknuo je:

— Ko je tamo?!

— Ja — javio se Morgan. — Nemojte pucati, odmah izlazim!

Sada se pored Tarnera pojavio i Keningem. Obojica su gledali u Morgana, kako se promalja iz mraka. Revolver je bio vratio u futrolu.

— Šta ste radili tamo? — oštro ga je upitao bivši major.

— Spašavao sam vaš život — odgovorio je Morgan. — Ovaj momak — pokaza on na poginulog revolveraša — bio je u salunu kada ste vi naišli. Sve je ukazivalo na to da je vas čekao, a izašao je iz saluna čim ste naručili piće. Učinilo mi se da sam prozreo njegove namere, pa sam hteo da se uverim da li sam bio u pravu...

— Poznavali ste ga? — upitao je Keningem, glasom kojim je navikao da izdaje naređenje.

— Nisam...

Uto su ljudi počeli da se skupljaju oko njih.

— A poznajete li mene? — nastavio je bivši major.

— Ne.

— Zašto ste se, onda, umešali u ovo?

— Zato što nikada u životu nisam podnosio da neko čoveka ubije podmuklo, iz zasede, ne dajući mu priliku da se brani.

Kroz masu radoznalih, počeo je da se probija čovek na čijem prsluku se presijavala metalna zvezda. Stigao je do poginulog, kleknuo pored njega i zapalio palidrvce, pa ga prineo njegovom licu.

Kada se ponovo podigao, zagledao se u Džidiona Tarnera, koji je još držao svoju sačmaricu.

— Izrešetan je sačmaricom — rekao je strogo.

— Taj tip je hteo da me ubije — odvratio je na to Leks Keningem. — Džidion ga je sprečio u tome.

Tarner brzo pokaza na Morgana.

— Ovaj čovek pogodio ga je pre mene — rekao je, na šta se šerif zagledao u Morgana.

— Stranac... — konstatovao je, a onda upitao: — Poznavali ste poginulog?

— Nisam, ali sam ga večeras video u »Holideju«.

— Ja sam Maks Gejnor — reče šerif, i Morgan odmah shvati izazov, pa odvrati:

— Šeriden...

— Pretpostavljam, pošto niste poznavali poginulog, da ne znate ni razlog zašto je on hteo da ubije gospodina Keningema?

— Ja sam u grad stigao danas popodne, i to je sve što imam sa ovim gradom.

Uto Keningem priđe Morganu.

— Dođite do mojih kola — reče mu.

Major pođe, a Tarner i Morgan pođoše za njim.

— Znači, zovete se Šeriden? — upita.

— Da.

— Tražite li posao?

— Pa, možda.

— Spasli ste mi život i želeo bih da vam se odužim. Ako tražite po-

sao, dođite sutra ujutro na moj ranč. Samo pitajte gde je Vajt Stoun, svi će vam objasniti.

Morgan se nasmeja.

— Mislim da gonjenje krava nije baš neki primamljivi posao — rekao je.

— Ne biste to radili.

— Nego?

— Ono što ste upravo pokazali, dovoljno je kao provera vaših sposobnosti za posao za koji bih vas ja angažovao. Dobro bih vas platio. Tri stotine dolara mesečno, plus hrana, a stanovali biste u posebnoj kući, sa momcima koji takođe nemaju posla na pašnjacima i oko goveda.

— Pa to je odlična plata za nekoga ko tako reći ne radi ništa — primetio je Morgan.

Sada Tarner upade u razgovor, pa upita Morgana:

— Prihvatate li taj posao ili ne?!

— Prihvatam ga.

Keningem je bio zadovoljan; p[o]peo se na dvokolicu, a isto je učin[i] i Tarner, pa su pošli. Morgan je gl[e]dao za njima.

Sve je ispalo bolje nego što je mislio. Došao je u Tolmon da bi o majoru Keningemu saznao nešto, a sada će raditi kod njega.

Ako je istina da taj čovek ima neke veze sa pljačkom armijskog novca i sa ubistvima mladih vojnika, onda je odgovoran i za smrt Džeremija Morgana.

U tom slučaju, upravo je angažovao čoveka koji će ga ubiti.

*

Keningemov ranč bio je prilično udaljen od grada. Donald Morgan je, po uputstvima koje je, raspitujući se o »Vajt Stounu«, dobio od momka koji je služio doručak, najpre je jahao istočno od grada, na glavnom putu, da bi, pre nego što je stigao do raskrsnice prema Laredu, skrenuo na sporedni put.

Jašući njime, stigao je do proplanka, zatim savladao još jednu uzbrdicu, da bi, najzad, stigao do reke, koju je prešao na mestu na kom gotovo i da nije bilo vode.

Jahao je još jednu milju, a onda stigao do potoka sa čije druge strane se nalazio »Vajt Stoun«.

Kada je bio nasred potoka, čuo je kako neka žena vrišti.

Poterao je konja, izašao iz korita potoka, i uputio se prema šumarku, koji se nalazio desno od njega.

Ugledao je devojku, koja je, zajapurena, nogama pokušavala da se otme od dvojice ljudi, koji su hteli da je svuku sa konja.

Jedan od njih bio je suvonjavi tip crne kose, u pohabanoj odeći i u čizmama koje skoro da nisu imale pete, toliko su bile izlizane.

Drugi nije izgledao ništa bolje. Odeća mu je bila prljava i u dronjcima, a lice grubo i neobrijano.

Dva bedna konja stajala su malo dalje.

Nijedan od njih nije imao oružje kod sebe, ali je u skabardu, koji je visio o sedlu jednog konja, stajala puška.

Devojka je bila veoma lepa, učinilo mu se da do sada lepšu nije video.

Kosa joj je bila plava, dugačka i sjajna, sa velikim uvojcima.

Kada je Morgan dojahao do njih, oni su se okrenuli.

Morgan ih upita:

— Šta hoćete? Devojku ili konja?

— To se tebe ne tiče! — uzviknu crnokosi, otkrivši svoje žute, pokvarene zube.

— I te kako me se tiče!

U tom trenutku, crnokosi mu priđe i izvadi nož iz sare čizme.

Morgan snažno zamahnu nogom, i izbi mu nož iz ruke. Čovek jauknu, zanese se i pade.

Uto drugi priđe konju i ispruži ruku, da izvadi pušku iz skabarda.

Morgan izvadi revolver i uperi ga u njega.

— Ostavi to, ili si mrtav! — viknu.

Međutim, odrpani mladić nije pokazivao nameru da ga posluša.

Morgan naglo potera konja na njega, i obori ga pre nego što je uspeo da izvuče pušku.

Sada su obojica bili na zemlji, s tim što je onaj prvi počeo da se pridiže, dok je drugi, po svoj prilici, od snažnog udarca ostao da leži onesvešćen.

— Kad ti se drugar osvesti, kupite se i idite iz ovoga kraja — rekao je Morgan. — Ako vas ovih dana vidim na pedeset milja uokolo, proći ćete gore nego sada!

Onda se okrenuo prema devojci.

— Nastavite svojim putem, gospođice...

Devojka ga pogleda i zahvali mu se, pa sjaše i podiže sa zemlje svoj šešir.

— Ovo mi se još nikada nije dogodilo, a tako često jašem... — rekla je zbunjeno.

— Mogu da vas otpratim, za svaki slučaj... — predložio je Morgan. — Dokle jašete?

— Do »Vajt Stouna« — odgovorila je devojka.

Nisu više obraćali pažnju na dvojicu lutalica, koji su, pokunjeni, uzjahali svoje rage i počeli da se udaljavaju.

Ta lepotica bi mogla da bude majorova ćerka, pomislio je Morgan. Začudio se, jer je, ni sam ne zna zašto, mislio da je major neženja.

Ali, njegovo iznenađenje bilo je još veće kada je lepotica, koja nije mogla imati više od dvadeset godina, rekla:

— Ja sam Kerol Keningem, gospođa Keningem. Moj muž će za ovim nasilnicima poslati svoje ljude, koji će ih naučiti pameti.

— I treba — odgovorio je Morgan, još uvek zaprepašćen činjenicom da pedesetogodišnji major ima ženu koja bi, po godinama pre mogla da mu bude ćerka. — Ipak, otpratiću vas. Ionako sam se uputio na »Vajt Stoun«.

Kerol Keningem ga pogleda radoznalo.

— Hoćete da razgovarate sa majorom? — upitala je.

— Sinoć smo se dogovorili da ću da radim za njega — odgovorio je Donald Morgan. — Da li dugo živite ovde, gospođo?

— Otkako sam se venčala sa majorom, a to je bilo prošle godine... Nije trebalo toliko da se udaljim od ranča. Drugi put ću paziti malo više.

Ćaskajući o beznačajnim stvarima, stigli su na ranč.

On se sastojao od mnoštva zgrada, mahom velikih, i od čvrstog materijala.

Glavna zgrada bila je prava palata. Imala je dva sprata i bila je, po svoj prilici, jedna od najlepših u celom kraju, ako ne i najlepša.

Veliki prozori, balkoni i kitnjasti stubovi doprinosili su njenom luksuznom izgledu. Bila je okrečena u belo, a bele su bile i sve zavese na prozorima.

Na imanju bilo je i dva velika korala za konje, i nekoliko daščara, verovatno za kauboje i druge zaposlene.

U sklopu imanja bila je i kovačnica, i poseban koral za žigosanje goveda. Štale su bile izgrađene takođe od cigala.

Kada su se Morgan i gospođa Keningem počeli približavati glavnoj zgradi, jašući širokom pošljunčanom stazom, pojavili su se dvojica jahača. Bili su naoružani, ozbiljna lica.

Neprijateljski su gledali u Morgana.

Major Keningem, koji je stajao kod jednog od dva korala, već je ugledao pridošlice.

Kerol je brzo rekla Morganu:

— Ništa mu neću reći o onoj dvojici. Već ste ih vi naučili pameti. Ne verujem da će se usuditi da ponovo dođu u ovaj kraj.

U tom trenutku je iz jedne štale izašao Tarner, i stao pored majora.

*

Ovog gospodina srela sam dok sam se vraćala sa jahanja — rekla je Kerol svom mužu, dok je sjahivala.

Major namrgođeno odmeri Morgana.

— Izgleda da niste gubili vreme, Šeridene.

Morgan se začudio takvom majorovom tonu. Da nije ljubomoran, upitao se. Ako i jeste, imao je razloga, jer je Kerol bila lepotica za koju bi se zainteresovao svaki muškarac koji bi je video.

— Morao sam da počnem od nečega, da bih zaradio svoju platu od tristo dolara — odvratio je hladno.

Major na to ne reče ništa, nego se obrati svom predradniku:

— Pokaži mu gde će spavati.

Pre nego što je pošao za Tarnerom, Morgan se naklonio Kerol, i pozdravio je. Ona mu se ljubazno nasmešila.

Čim su se malo udaljili od para Keningem, Tarner je rekao Morganu:

— Svaki pametan čovek kloni se majorove žene, Šeridene.

— Vaše upozorenje mi ne znači ništa. Dovoljno sam odrastao da vodim računa o svom ponašanju.

— Reći ću vam još nešto — nastavio je Tarner nadobudno. — Nastojte da svoju veličinu svedete na razumnu meru, i nemojte misliti da ste najpametniji, jer od toga možete imati samo štete. U protivnom, neko će morati da vam pokaže da niste toliko veliki koliko to vi zamišljate.

— Eto, pozivam vas odmah da mi pokažete kako to u praksi izgleda — izazivao ga je Morgan.

Tarner se nasmeja.

— Nisam rekao da bih to ja učinio. Ima na ranču momaka koji bi to sa zadovoljstvom uradili.

Morgan na to nije rekao ništa. Gledao je napred, pokazujući time da Tarnera ne smatra dostojnim protivnikom.

Ubrzo su stigli do velike daščare, pred kojom je Tarner zaustavio svog konja.

Bila je veća i lepša od druge, koja je bila nedaleko od nje. Keningem je pravio razliku između običnih kauboja i revolveraša. Ovi drugi su imali bolje uslove i bolje plate. Njih je, razume se, bilo teže naći i trebalo ih je zadržati boljom ponudom smeštaja i plate.

Obojica su sedeli na konjima.

A onda je Tarner rekao:

— Ako majoru bude potrebna vaša pratnja, bićete pozvani. Verovatno znate za kakav posao vas je major predvideo.

Morgan sjaha i uđe u kuću.

U njoj nije bilo nikoga.

Odabrao je sebi krevet, jedan od deset, koji očigledno nisu bili zauzeti. Svi su bili uredno spremljeni. Ostavio je svoje stvari pored kreveta, i izašao.

Tarner je još bio ispred daščare.

— Koliko ljudi spava ovde? — upitao je Morgan.

— Osim vas, ima ih još sedmorica. Sve su to momci koji dosad nisu ovde žigosali nijedno govedo. Ali, pretpostavljam da će Vili Bakster početi... od vas!

Morgan prođe pored njega i povede svog konja u obližnju štalu.

Kada ga je smestio, ponovo je izašao. Obišao je štalu i na drugoj, sunčanoj strani, ugledao grupu ljudi koji su sedeli na travi i kartali se.

Jedan od njih podiže glavu, odmeri Morgana i upita ga:

— Ti si novajlija?

— Da.

— Ja sam Rik. Pridruži nam se, ako voliš da se kartaš.

Jedan od momaka bio je pravi div. Nije bilo sumnje u to da mu je major poverio poseban zadatak, naime, da se što više koristi svojom snagom.

Sada su svi gledali u »novajliju«.

Jedan po jedan, rekli su svoja imena, da bi, najzad, onaj div rekao:

— Šta je? Zar nam se nećeš predstaviti?

— Šeriden — rekao je Morgan.

Vili Bakster, kojim je Tarner pretio Morganu, bio je onaj div. Znači, sa njim i sa ostalima, koji su ovde sedeli, Morgan će deliti sobu, to će biti njegovi »saradnici«.

Bakster ga upita:

— Ti si, znači, mudrac koji je sinoć sredio tipa koji je hteo da ubije našeg gazdu?

Uglavnom ga je sredio Tarner — odvratio je Morgan. — Ja sam obavio neznatan deo posla.

— Nemoj da si skroman, to nije zdravo — opomenuo ga je jedan od ljudi.

Posle toga, svi su ćutali i kartali se.

Kasnije, kada su išli na ručak, Morgan je video kako je Tarner pozvao Bakstera u stranu i nešto mu govorio.

Kauboji i revolveraši jeli su u istoj, specijalnoj uređenoj, daščari, koju su svi zvali »ručaonicom«.

Kauboji su bili mirni i nekako povučeni, kao da im je neprijatno u društvu revolveraša. Dok su oni prvi ćutali i jeli, ovi drugi su diskutovali i ponašali se kao da i ne primećuju obične »kravare«.

Čim su, posle jela, popili kafu, kauboji su izašli iz ručaonice, dok su revolveraši ostali i dalje razgovarali, galameći.

Čitavim svojim ponašanjem pokazivali su da nisu »obični« i da se razlikuju od momaka koji na ranču zaista pošteno rade svoj posao.

Morganu nije promaklo da je iz njihove grupe Bakster prvi ustao od stola.

Izašao je, i uputio se prema njihovoj spavaonici. Ubrzo su i ostali izašli.

Kada su stigli ispred brvnare, pred vratima, na travi, bile su bisage i ćebe umotano u rolnu.

Jedan mladić se obrati Morganu:

— Ako se ne varam, ono su tvoje stvari, prijatelju... Pobrini se da ih skloniš odatle.

Morgan ništa nije rekao.

Izvadio je cigarete iz džepa, polako izvukao jednu, zatim je pripalio, i počeo da puši, gledajući negde prema horizontu.

Onaj isti čovek mu reče:

— Da sam na tvom mestu, ne bih se pravio lud, jer onaj Bakster ubija golim rukama!

Drugi dodade:

— Ako misliš da će te spasti onaj ko ga je nahuškao protiv tebe, varaš se. Sam moraš da se pobrineš da izvučeš sopstvenu glavu.

— Da... — odsutno je odgovorio Morgan. — Ipak, ne bih mu uskratio zadovoljstvo da se poigra sa mnom — dodao je ravnodušnim glasom, i pošao prema brvnari, u kojoj se, pretpostavljao je, nalazi veliki Bakster.

Uto se Bakster pojavio na vratima. Stao je, raskrečenih nogu, i izazovno gledao Morgana. Zatim je napravio nekoliko koraka, i stao na uglu brvnare.

Morgan se sagnuo, podigao svoje stvari, i tiho zviždeći, uneo ih u kuću.

Na krevetu, koji je bio odabrao kada je stigao, bile su nečije stvari. On ih uze, odnese ih do vrata, i baci napolje.

Ljudi su ga gledali zaprepašćeno, što se usudio da na tako otvoreni način prkosi ogromnom Baksteru.

Malo dalje, kao da nešto posluje, stajao je Tarner i sa zluradim izrazom na licu posmatrao scenu. Unapred se naslađivao što će Morgan da nastrada od Bakstera.

Potom je Morgan seo na klupu i nastavio da puši, ne obraćajući pažnju na Bakstera, koji ga je merkao potcenjivačkim pogledom.

Svi su znali da je sam Bakster stavio svoje stvari na Morganov krevet, pa su očekivali šta će div da preduzme.

On se pokrenu sa mesta i podiže svoje stvari, te pođe prema vratima.

Morgan ustade sa klupe i uđe za Baksterom. Kada je ovaj ponovo hteo da uzme njegove stvari, on ga je pretećim glasom opomenuo:

— Ja bih ostavio to...

— Stvarno? — upita Bakster, i zaista ostavi stvari, pa prođe pored Morgana i napusti brvnaru.

Kada je i Morgan izašao, div mu je rekao:

— Zaista si hrabar i tvrd, ali ja ću noćas ipak spavati na tom krevetu.

— Nećeš.

— Dobro, videćemo... Skini opasač!

Bez reči, Morgan skide opasač.

Uto ugleda Kerol i majora Keningema, kako im se približavaju.

Skide i šešir, pa ga stavi pored opasača sa revolverom.

Kerol i major su se pridružili ostalima koji su stali u polukrug, da bi posmatrali ono što će uslediti.

Morgan se zagleda u Bakstera. Znao je da mora da pazi, kako ne bi dospeo među njegove ruke, jer će tada biti izgubljen.

Moraće da bude hitar i da drži odstojanje.

— Hajde, kreni! — izazovno će Bakster. — Dođi!

Morganu nije padalo na pamet da mu priđe. Dok je div to čekao, on se iznenada pomerio, i sa odstojanja koje je smatrao dovoljno bezbednim za sebe, zadao mu nekoliko jakih, brzih udaraca po licu.

Baksterov obraz puče, i iz njega poteče krv. Nije se nadao da njegov protivnik ima tako jake pesnice. S nevericom je zurio u Morgana, ali ovaj mu nije dao vremena da razmišlja i da se snađe u trenutku.

Ispružio je i podigao desnu nogu, i zabio je, svom snagom, u Baksterov stomak.

Od tog udarca, div se zatetura i zaustavi se tek kod zida brvnare.

Morgan mu priskoči i iskoristi trenutak kada se veliki čovek borio

za vazduh, pa ga ponovo, pesnicom, udari u lice.

Sada je Bakster reagovao.

Tako je snažno zamahnuo prema protivniku, da bi ga sigurno smoždio, samo da se ovaj nije hitro izmaknuo. Bakster se zaljulja i izgubi ravnotežu, i uto ga Morgan ponovo pogodi posred lica.

Sledeći udarac pogodio je džina ravno u usta, iz kojih je odmah potekla krv.

Ovoga puta, Bakster se nije zadržao na nogama. Pao je. Morgan mu je prišao da bi ga dokrajčio i pokazao mu da nije učinio pametno što ga je izazvao na tuču, uveren da će pobediti samo zato što je toliko krupan.

Nogom ga je udario u stomak, i to je bilo dovoljno da se kolos definitivno smiri.

Usledio je još jedan pokušaj da se pridigne, ali za to Bakster nije imao snage.

— Hoćeš još, ili ti je dosta? — upitao je Morgan stojeći iznad njega.

Bakster ga je gledao zakrvavljenim očima, ne govoreći ništa. Držao se za stomak i teško disao.

Onda se Morgan okrenu prema prisutnima, pa upita smeškajući se:

— Da li vam se predstava svidela?

Dok je tukao Bakstera, Morgan je s vremena na vreme bacao pogled prema Kerol, i primetio je da ona ničim ne pokazuje da joj se prizor ne sviđa. Bio je zadovoljan zbog toga, ali ipak mu se nisu sviđale žene koje znaju da uživaju u surovoj tuči i koje mirno i sa zadovoljstvom podnose da neko krvari.

On dođe do brvnare, a jedan kauboj donese kofu vode i poče da poliva Bakstera, da bi sprao krv sa njegovog lica.

Pošto je ponovo stavio opasač i šešir, Morgan je video kako mu Tarner prilazi. Pogledavši prema pretučenom Baksteru, rekao je:

— Nisam ni pretpostavljao da biste mogli da ga pobedite.

Morgan se nasmeja.

— Mogli biste vi da pokušate sa mnom...

— Meni nije potrebno da se borim da bih nekome dokazao nešto.

— Nemojte biti tako sigurni. Ako mi još nekog tipa nakačite, da bi me sredio, kao što ste ovoga puta hteli, ipak ćete morati da mi dokažete koliko ste jaki i vešti u tučnjavi. Sa zadovoljstvom ću učestvovati u toj igri.

*

Morgan je ušao u spavaonicu.

Uzeo je svoje stvari sa kreveta i prebacio ih na jedan slobodan, blizu prozora, na samom kraju prostorije. Nije mu bilo stalo da zadrži krevet koji je odabrao. Hteo je samo da od prvog dana ljudi oko njega znaju da sa njim ne mogu da postupaju onako kako hoće. Uz to, trebalo je i da se pokaže pred majorom, i ostalima, kako bi uverljivije delovao kao plaćeni telohranitelj.

Niko nije smeo da nasluti zbog čega je on zapravo na majorovom ranču.

Ostatak dana proveo je odmarajući se, kao i ostali koji su tamo bili istim »poslom«.

Niko ga više nije dirao, niti je ko razgovarao sa njim.

Pred veče, dobili su, njih šestorica, zajedno sa Morganom, komandu da se pripreme.

Ubrzo su, naoružani, sedeli na konjima i čekali da krenu.

Morgan je posmatrao Tarnera kako izdaje naređenja. Njegovo pona-

šanje i svaki njegov pokret bili su sračunati, i Morganu pade na pamet da i ovaj čovek u sebi ima nečeg vojničkog.

Uto se seti da bi Tarner mogao da bude jedan od ljudi koje je major doveo sa sobom iz vojske i da mu je direktno potčinjen.

Sve je ukazivalo na to.

Major je izdavao naređenja Tarneru, a ovaj ih je prosleđivao ostalima.

Tako se nijedan predradnik, kog je Morgan dotad upoznao, nije ponašao.

Kada su dobili komandu da krenu, bilo se sasvim smrklo, i mesec je već bio izašao. Bilo je prilično vidljivo, a na čelu kolone jahali su major i Tarner.

Morgan je jahao poslednji, iza velikog Vilija Bakstera.

Uputili su se prema brdima. Jašući, nailazili su na krda goveda i sasvim male brvnare, u kojim su bili ljudi koji su ih čuvali.

Nakon otprilike pola sata jahanja, stigli su pred mali ranč. Ispred skromne kuće bile su dve svetiljke.

Morgan je mogao da pogodi o čemu se radi; veliki, moćni rančer, hoće da natera malog rančera da mu proda imanje. Ovaj neće, i mora da dobije lekciju

Tako nešto je Morgan mrzeo iz dna duše, ali sada neće moći ništa da preduzme da bi odbranio malog posednika, jer osim petorice revolveraša, tu su i major, i Tarner. Sam protiv sedmorice naoružanih ljudi nije mogao ništa.

Kolona se zaustavila, a major i Tarner su se nešto dogovarali.

Posle toga je Tarner sam krenuo prema maloj kući. Kada se od ostalih udaljio tridesetak jardi, major se okrenuo prema revolverašima i rukom dao znak da ga slede, pa su svi krenuli.

Zastali su na desetak jardi od kuće.

Tada je Tarner već bio pred vratima.

Vrata se otvoriše, i na njima se pojavi jedan visoki čovek.

Kratko je razgovarao sa Tarnerom, a onda je odlučnim koracima krenuo prema majoru i grupi njegovih revolveraša. Oko njegovog pasa presijavale su se nitne opasača, i čovek je imao revolver.

Tarner je pošao za njim, ali nije ničim pokušavao da ga zaustavi.

Čovek zastade ispred majora.

— Mene nećete oterati sa moje zemlje, majore! — rekao je odlučnim glasom. — Ostajem ovde!

— Parkeru, već sam vam rekao da morate nestati odavde, i to više neću ponavljati! — oštrim glasom je rekao major Keningem.

— Šta mislite, ko ste vi, Keningeme?! — nije popuštao čovek. — Zar mislite da je dovoljno da kažete da idem, pa da sve ostavim i zaista odem?! To neću uraditi, i vi to dobro znate!

— Otići ćete, i to još noćas. Ovako ili onako, pa vi birajte!

— Vi ste, majore, običan blefer! Nećete vi mene naterati da odem od svoje kuće i ostavim vam svoju zemlju! — bio je uporan skromni rančer.

— Ako odmah ne odete — nastavio je Keningem — nećete imati prilike da dočekate sutrašnji dan. Ovo vam je poslednja šansa da ostanete živi.

Ono što se događalo, Morgan nije video prvi put. Pa ipak, ovde nije bilo sve onako kako je izgledalo; niti je Keningem bio onako velik kao što je zamišljao, niti je rančer bio

onoliko mali kakvim ga je major video.

Ovde je nešto drugo bilo u igri.

Iako je celu tu scenu Parker smatrao blefom, posle majorove pretnje kao da je počeo da se dvoumi.

A onda se naglo okrenuo i počeo da beži u cik-cak, prema kući.

— Tarneru! — viknuo je major, a onda se obratio šestorici koji su stajali iza njega. — Pucajte! Šta čekate?! Pucajte u njega!

Međutim, nijedan od revolveraša se nije ni pomerio sa mesta, niti pokazivao nameru da puca.

Samo je Tarner potegao.

I on je oklevao trenutak, ali kada je major ponovio komandu da se puca, podigao je ruku sa revolverom i nanišanio na Parkera, koji tek što nije stigao do kuće.

Odjeknuo je pucanj.

Parker je bio pogođen na samom pragu svoje skromne kuće.

Tarner vrati revolver u korice. Bio je ljut na revolveraše što su njemu prepustili da obavi najprljaviji deo posla.

Psujući, pošao je prema Parkeru, da se uveri da li ga je ubio.

— To je čisto ubistvo — rekao je jedan od naoružanih pratilaca.

Drugi dodade:

— Toliko revolvera protv bednog seljaka...

Ostali su ćutali, a ćutao je i Parker. Bilo ga je žao jadnog čoveka, ali nije nikako mogao da mu pomogne. Ipak, nije verovao da će major izdati naređenje da ga ubiju.

Sada je bilo prekasno da išta učini za njega. Da je sam prihvatio zadatak da ode do Parkera i ubedi ga da ode, sve bi bilo drugačije. Otišao bi kod šerifa, ili bi na drugi način organizovao odbranu. Možda bi na svoj način majora ubedio da tog čoveka ostavi na miru.

Major priđe Tarneru, koji je još uvek stajao pored palog rančera.

— Mrtav je — rekao je. — Mogao je da prođe i bolje, da je bio pametan.

Zatim pogleda prema šestorici revolveraša, pa upita majora:

— Šta im je, dovraga?!

Po tonu kojim je govorio, moglo se zaključiti da se ne oseća dobro u svojoj koži.

— Šta je, po tvom mišljenju, trebalo da se uradi, Džidione?

— Ne znam... Sada je važnije da vidimo šta ćemo sa njim. Ne smemo rizikovati da šerif dođe i počne da nam postavlja nezgodna pitanja.

Major sjaha, i uđe u kuću, pa doviknu Tarneru:

— Unesi ga u kuću!

Jedan od ljudi koji su bili blizu Morgana, radoznalo upita:

— Šta li će sada da urade?

Drugi je imao odgovor:

— Zar ne pretpostavljaš? Spaliće ga zajedno sa kućom!

Nije prošlo mnogo vremena otkako je revolveraš izrekao tu konstataciju, kada su Tarner i Keningem izašli iz kuće, a u njoj se pojavio plamen.

Stigli su do šestorice revolveraša. Bakster, čije je lice bilo izlepljeno flasterima, rekao je onima oko sebe:

— To nisu smeli da urade. Nemaju prava na to. Ja ću im...

— Ćuti, Vili — tiho će Rik. — Čovek je mrtav, a kuća mu je zapaljena. Više ništa ne vredi...

Keningem je naredio pokret, i kolona se uputila prema »Vajt Stounu«.

Kada su stigli, Keningem i Tarner su ušli u glavnu zgradu, a ostali u svoju brvnaru.

Rik je prišao Morganu.

— Običaj je da svake noći dvojica od nas čuvaju glavnu zgradu. Ti si noćas slobodan. Jesi li raspoložen da ideš sa mnom u grad, na jedno piće? Potrebno mi je, posle svega.

— I meni, tako mi svega — odvratio je Morgan. — Idem sa tobom.

— Idem i ja! — čuo se glas još jednog revolveraša.

Njih trojica izađoše iz brvnare, uzjahaše i napustiše ranč.

Malo kasnije, dok su jahali prema gradu, Loni Perkins je rekao:

— Taj Keningem je običan kujin sin! Pokvarenjak! Svinja!

— Kada on naumi da nekog vidi mrtvog, ne odustaje — dodao je Rik. — Ništa tada ne može da ga zaustavi.

*

Kada su ušli u »Holidej«, Morgan je odmah primetio šerifa. Stajao je blizu šanka i razgovarao sa vlasnicom.

Oči su joj nekako čudno zasjale kada je ugledala Morgana.

On joj priđe i pozdravi je. Šerif pogleda u Morgana, pa reče:

— Zar i vi sada jašete za Keningema? — Pri tom je odmerio dvojicu Morganovih pratilaca.

— Da.

— Taj čovek kao da se ponovo sprema za rat — komentarisao je šerif.

Na to Morgan nije imao šta da kaže. Dvojica njegovih drugara priključili su se dvojici kauboja, koji su se kartali, i odmah naručili viski.

Nensi Linsborou mu priđe bliže i tiho reče:

— Volela bih da razgovaram sa vama, nasamo...

— Može, gospođice Lensborou.

— Dođite u moju kancelariju, gore, prva vrata desno. Za deset minuta... — dodala je Nensi, i udaljila se.

Uto je šerif već bio otišao za jedan sto, a Morgan je prišao Riku i Loniju i nezainteresovano posmatrao kako se kartaju.

Kada je prošlo desetak minuta, popeo se na sprat.

Pokucao je na prva vrata desno, i ona su se otvorila. Ušao je u lepo nameštenu kancelariju, a Nensi Lensborou ga je odmah upitala:

— Vi poznajete Džeremija Morgana, zar ne?

Morgan je bio toliko iznenađen i zatečen, da nije uspeo da sakrije to.

— Znači, poznavali ste ga? — ispravi se Nensi.

— A vi? — upita Morgan, još uvek veoma iznenađen.

— Bio je nekoliko puta u »Holideju« — odgovorila je devojka. — Veoma dobro pamtim lica. Vas dvojica ste bliski rođaci, zar ne?

U tom trenutku je Donald Morgan odlučio da igra otvorenih karata.

— Džeremi je bio moj brat.

— Zašto ste se ovde lažno predstavili? — upitala je Nensi.

— Zato što pretpostavljam da ću tako lakše da saznam ono što me interesuje.

— U vezi sa Keningemom?

— Možda...

Tek tada Nensi sede za sto. Njene krupne oči radoznalo i ispitivački su posmatrale Morgana.

— A možda biste mogli i umreti pre nego što išta saznate — komentarisala je.

— Zar zaista mislite da je Keningem toliko opasan? — pitao je Donald Morgan.

Nensi ga je gledala zamišljeno.

— Niste vi, pretpostavljam, jedini čovek koji nešto sumnja u majora. Već su se i vojne vlasti raspitivale o njemu. Bila je posredi istraga. Ipak, nikome dosad nije uspelo da mu išta dokaže. Mislim na slučaj sa opljačkanim armijskim novcem. I sami procenite koliko je takav čovek opasan, gospodine Morgane.

Morgan je odjednom postao nestrpljiv.

— Šta vi zapravo znate o njemu? — upitao je.

Nensi se nasmešila.

— Ne više od mnogih drugih — odgovorila je. — Znam ono što se priča. Glasine, ništa više.

Morgan je shvatio da tako neće daleko stići, pa je odlučio da promeni temu.

Upitao je:

— Da li šerif saznao nešto o onom malom revolverašu, koji je hteo da ubije majora?

— Gejnor, kako mi je rekao, prilično je ljut što nije našao nešto od čega bi krenuo u toj istrazi.

Nensi ga je gledala izvesno vreme, a onda je nastavila:

— Mogu da vas shvatim, Morgane. Imala sam prilike da posmatram vašega brata. Uverena sam da taj čovek nije bio sposoban da izvede onako prljav posao. Pokušaću da vam pomognem. U svakom slučaju, u lokalu mogu dosta toga da čujem i saznam a da to nikome ne padne u oči. Možete računati na mene. Ako saznam nešto što bi moglo da bude važno za vas, naći ću načina da vi to saznate.

Morgan se zahvali i pođe prema vratima. Tamo zastade i reče:

— Znate li da gospođa Keningem nije jedina lepa žena koju sam video u ovom kraju?

Nensi je porumenela, i samo se nasmešila.

*

Morgan i dvojica revolveraša ostali su u »Holideju« do ponoći. Do tada, Nensi se više nije pojavljivala u lokalu. Morgan joj je bio zahvalan što ona želi da mu pomogne, i nije sumnjao u njene dobre namere.

Sledećeg dana, nešto pred podne, na ranču se pojavio šerif Maks Gejnor.

Čim ga je video, Morgan mu je prišao. U tom trenutku, šerif je već razgovarao sa Tarnerom.

Rekao je:

— Prošle noći dogodio se požar kod vašeg suseda Parkera. On je izgoreo zajedno sa kućom. Da li su vaši momci možda primetili nešto?

Tarner slegnu ramenima.

— Nije smeo da bude toliko neoprezan... — bilo je sve što je rekao.

Sada su svi revolveraši prišli šerifu, a bilo je i nekoliko kauboja, koji su radili u dvorištu.

Gejnor ih pogleda sve redom, pa upita:

— Da li je neko od vas noćas video vatru tamo, prema Parkerovom imanju?

Niko mu nije odgovorio.

Još jednom je pogledao u okupljene, a onda se okrenuo i pošao prema glavnoj zgradi. Iz kuće je izašao Keningem, i njih dvojica počeli su da razgovaraju.

Nakon pet minuta, šerif je odjahao sa ranča.

Rik reče Morganu:

— Gejnor nije ni od majora saznao nešto o požaru. Ipak, sigurno

zna da Parker nije sam zapalio svoju kuću i dobrovoljno izgoreo u njoj.

Uto im priđe veliki Bakster. S gorčinom u glasu, rekao je:

— Kako bi bilo da neko ipak kaže šerifu istinu o smrti jadnog Parkera? Šta bi se dogodilo kada bi se to dogodilo?

— Mislim da bi taj neko brzo doživeo sličnu sudbinu — odvratio je Morgan. — Pokušaj, pa ćeš videti.

Revolveraši su se razišli. Ponovo su bili kod svoje brvnare. Neki su stajali i pušili, a neki sedeli na travi i, kao i uvek u to doba dana, kartali se.

Morgan je jedno vreme posmatrao kartanje, a onda je krenuo prema Riku, koji je stajao naslonjen na jedno drvo, i pušio.

U tom trenutku je ugledao, u daljini, jednog jahača, koji se brzo približavao ranču.

Pratio je njegovo kretanje.

Jahača je dočekao Tarner. Razgovarali su. Jahač je leđima bio okrenut Morganu, pa je on mogao da vidi Tarnerovo lice. Po izrazu lica i načinu na koji je predradnik govorio i gestikulirao, nije bilo teško pogoditi da je on veoma uzbuđen i ljut.

Potom je Tarner ušao u glavnu zgradu.

Izašao je posle dvadesetak minuta, i uputio se prema revolveraškoj spavaonici.

U međuvremenu, revolveraši su počeli da ručaju, u drugoj brvnari.

Tarner, crven u licu, upade u trpezariju.

— Jeste li gotovi?! — upita.

Ne sačekavši odgovor, on zapovedničkim glasom uzviknu:

— U sedla! Odmah! Ima posla! Požurite!

Iako nisu završili ručak, ljudi su odmah ustali od stola i požurili prema svojim konjima. Brzo su ih osedlali, stavili opasače i proverili oružje.

Za nekoliko minuta, bili su spremni da pođu.

Rik upita Morgana:

— Šta mu je?

— Ponaša se kao ludak. Vidiš li kako je unezveren? Uhvatila ga je panika, to se jasno vidi po njemu.

Ovoga puta sva osmorica su morali da idu.

Tarner je, pošto im je izdao naređenje, odjurio u glavnu zgradu. Sada je ponovo izašao iz nje. Očigledno se još konsultovao sa majorom.

Mahnuo je revolverom, i sam se vinuo u sedlo. Rik ga upita:

— Kuda idemo, Tarnere?

— U Krevik! — odgovori Tarner nervozno. — O detaljima ću vas obavestiti kasnije! Napred!

Pojahali su prema brdima.

Morgan se držao Rika. Sa njim se, za kratko vreme, najviše sprijateljio.

— Gde se nalazi Krevik? — upitao ga je.

— Oko deset milja odavde; to je pravo pacovsko gnezdo. Tamo retko ko može da živi. Užasno mesto...

— Tarner kao da je preplašen?

— Izgleda da jeste. Ali, mi nismo. Mi smo zaduženi samo da štitimo Keningemov život. Dok to radimo, živećemo sasvim dobro. Kao i do sada.

Tarner je jahao napred, a revolveraši, uglavnom namrgođeni, iza njega.

Ćutke su jahali oko dve milje, a onda su stigli do jednog šumarka, gde je trebalo da pregaze potok.

Tu se Tarner zaustavio.

Verovatno će nam sada reći ono glavno, pomislio je Morgan.

I, nije pogrešio.

Tarner im je rekao:

— Može se dogoditi da ćemo u Kreviku imati nekih neprilika...

— O, da — rezonovao je Rik — zato što tamo ima tako mnogo ljudi.

— Ipak — odvrati Tarner — sada ima tamo nekih opasnih tipova. — Njihov vođa se zove Šejn. Veoma opasan i tvrd momak.

— Za koga je opasan i tvrd? — opet je Rik bio ironičan.

Tarner ga ošinu pogledom, pa nastavi:

— Šejn hoće da pravi majoru neprilike. Plaćeni ste da biste sprečili tako nešto.

— Koliko ih je? — upitao je Loni Perkins.

— Četvorica.

— Treba li da ih likvidiramo?

Tarner je bio u nedoumici šta da odgovori. Ipak, rekao je:

— O tome će se odlučiti na licu mesta. Sve zavisi od situacije.

— Zar ne bi bilo dobro da pripucamo čim stignemo u grad? — upitao je Bakster.

— Ne, to nećemo. Oni ne treba da znaju ko smo i zašto smo došli u grad. Bar ne odmah.

— Znači li to da oni ne poznaju majora?

— Poznaju ga.

Sada se i Morgan umešao u razgovor:

— Major izgleda da ima mnogo onih koji ga poznaju, a ne podnose ga.

— Tačno je — potvrdio je Tarner. — Da nije tako, on ne bi imao potrebe da vas drži na svom platnom spisku. Idemo dalje!

*

Jahači, koje je predvodio Džidion Tarner, stigli su do blage uzvišice, iza koje su, u podnožju velike crvene stene, ugledali Krevik. Teren je bio ispresecan uskom prugom, koja je ukazivala na to da je ovo rudarski kraj.

Ispred grada, bilo je naselje od bednih daščara, i ono je, kao i put koji ih je vodio do samoga mesta, bilo zaraslo u korov.

Najveća zgrada u Kreviku bio je hotel, smešten nedaleko od oronule železničke stanice. Tamo su o gredu bila privezana četiri konja.

Kada su im se približili, Keningemovi ljudi su ugledali i vlasnike tih konja. Sedeli su u senci verande, i razgovarali.

Tarner reče preko ramena:

— To su oni...

Projahali su pored stanice, i uputili se prema hotelu.

Kada su se približili natruloj gredi u koju su konji bili vezani, jedan od četvorice se podigao i zagledao se u njih.

Kosa mu je bila prljava i masna, duga gotovo do ramena, a na glavi je imao crni šešir sa uskim obodom. Njegova košulja sigurno nije bila prana otkako je kupljena, a farmerice su mu na nekoliko mesta bile pocepane.

Jahači sa »Vajt Stouna« se zaustaviše.

Crnokosi čovek ih je posmatrao sve redom, da bi se njegov pogled najzad zaustavio na Tarneru, kog je nastavio da gleda prodorno.

— Koga to vidim... — reče on ravnodušnim glasom. — Džidion Tarner...

Trojica Šejnovih kompanjona ostali su da sede na klupi. Svi su pripadali soju surovih, beskrupuloznih revolveraša.

— Tarnere, šta hoćeš ovde, proklet bio?! — upitao je Šejn.

Tarner pročisti grlo, pa odgovori:

— Da vam prenesem majorovu poruku da odjašete odavde — rekao je.

Šejn se nije uzbuđivao zbog onoga što je čuo. Ironično se nasmejavši, upita:

— Zašto se major tako unervozio?

— Idite odavde — ponovio je Tarner, prečuvši Šejnovo pitanje.

— A šta će biti ako ipak ostanemo? — začikivao je Šejn Tarnera.

— Nećete ostati — bio je Keningemov predradnik uporan.

Šejn je odmerio revolveraše. Njegov pogled posebno dugo se zadržao na Morganu, tačnije, na njegovom velikom revolveru.

— Major je naredio da odjašete odavde — rugao se Šejn, imitirajući Tarnera. — Idite dođavola i ti, i major, i svi ostali! Ta secikesa za nas ne predstavlja nikakvu vlast, da bismo morali da ga poslušamo! Interesuje me šta ćeš preduzeti ako ti kažem da ostajemo ovde.

Kada je izgovorio te reči, njegovi ljudi se podigoše i rasporediše oko njega. Jedan od njih se nasmeja i pokaza u Tarnera:

— Prvi ćeš ti dobiti metak, duvadžijo!

I, dogodilo se ono što je Morgan očekivao da se dogodi.

Kakva god da je bila uloga Džidiona Tarnera u životu majora Keningema, on je bio predradnik isto kao što su ovi revolveraši bili kauboji. Ali, bez obzira na to, oni su slušali njegove komande.

Sada je Tarner morao da izda komandu, kako ne bi srozao ni svoj, ni majorov ugled.

Ali, on to nije učinio.

Umesto toga, on je samo rekao, obraćajući se Šejnu:

— Važno je da sada znaš šta ti je major poručio.

Jedan od četvorice, neki žutokosi suvonjavi tip, izvadio je revolver i ispalio hitac pred noge konja na kom je sedeo Donald Morgan.

Životinja se uplašila i propela, a Morgan je umalo ispao iz sedla. Trebalo mu je vremena da umiri životinju.

Pošto mu je to uspelo, Morgan sjaha i veza konja za gredu. Strelac ga je to vreme držao na oku.

— Nije trebalo da uradiš to, Mik — opomenuo ga je Šejn.

Mik se nasmejao.

— Zašto? — upitao je. — Vidiš da čovek ne namerava da mi se sveti. Ne plašim se ja toga. Evo, mogu da vratim revolver u futrolu.

I, vrati ga.

Veranda, na kojoj su Šejnovi ljudi stajali, bila je izdignuta, tako da je sada Morganova glava bila u visini bokova čoveka kog je Šejn oslovio sa Mik.

— Siđi, prijatelju, ako hoćeš da proveriš moju snagu — rekao mu je Morgan.

Mikov odgovor bio je udarac vrhom čizme u Morganovu bradu, ali je ovaj na vreme uzmaknuo, tako da ga je čizma samo okrznula po bradi.

Jak zamah nogom, koja nije pogodila cilj i tako ostala bez oslonca, povukao je Mika, i on je izgubio ravnotežu. To je iskoristio Morgan, pa ga je zgrabio za nogu i povukao sa verande.

Naglo je pustio nogu, tako da je Mik tresnuo o zemlju. Odmah je posegnuo za revolverom, i pokušao da ga izvadi iz futrole.

Morgan iskorači, i stopalom pritisnu Mikovu ruku. Bandit se koprcao, pa je Morgan morao da ga smiri, i to je uradio tako što ga je kolenom udario u grudi.

Mik vrisnu i otkotrlja se dalje.

— Dobro ste to uradili — rekao je Šejn Morganu. — Zaslužio je. A i njemu je neko trebalo da pokaže da zna da bude nezgodan. Još nikoga nisam video ko ga je ovako udesio.

Posle tih reči, Šejn se obrati Tarneru:

— Slušaj, duvadžijo... Što se nas iče, poseremo se ja i moji ljudi u usa i tebi, i tvom majoru. Ostajemo ovde, koliko god vam se to ne dopada.

— Ja sam vas upozorio — kiselo je odvratio Tarner.

Šejn se nasmejao.

— Pa, da. Nikada kod majora nisi postigao više nego da mu budeš kurir. Samo za to si dobar.

Tarner ništa nije odgovorio na to.

Dao je znak ostalima da krenu.

*

Kada je Donald Morgan ostavljao svog konja u štalu, i rasedlavao ga, osećao je da neko stoji iza njega.

Okrenuo se.

Bila je to Kerol Keningem.

— Videla sam juče da ste razgovarali sa mojim mužem. O čemu?

Morgan je pogleda.

— Zašto pitate?

— Tako... Ne bi trebalo da se upuštate sa njim u neke dublje razgovore. Morate ga se paziti, on je veoma podmukao.

— Ali on je vaš muž, gospođo...

— Kada sam se udavala za njega, nisam znala mnogo o njemu. U međuvremenu sam ga upoznala, i poznajem ga bolje od ikoga. Postoji, međutim, nešto što ne znam. Stalno ga nešto jede. Valjda je zato i tako zao.

— Ne bi trebalo. Bar on ima razloga da bude zadovoljan. Ima mnogo novca, divan ranč, prelepu, mladu ženu...

— Ali to njemu nije dovoljno. On hoće još. Hoće još više...

Kada je izgovorila te reči, izjurila je iz štale, kao da beži od istine.

Nije prošlo ni deset minuta kako je otišla, kada je jedan momak došao i rekao Morganu da ga major zove.

On krenu prema glavnoj zgradi, iz koje je Tarner upravo bio izašao. Bio je namrgođen, stisnutih vilica.

Morgan prođe pored njega i uđe u kuću.

Ni major nije izgledao bolje. I on je bio ljut i nervozan.

Odmah je upitao:

— Šta se dogodilo u Kreviku?

— Šejn je rekao da se vama i Tarneru po...

— To sam već čuo! — obrecnu se major na Morgana. — Šta je bilo pre toga?

Morgan mu odgovori:

— Ako ste mislili na vašu poruku, koju je Tarner preneo Šejnu, onda ste sigurno čuli i to da je Šejn odbio da vas posluša.

— A šta ste vi, ostali, radili da ne bude tako?

— Čekali smo Tarnerovu komandu, ali je nije bilo. Zato ništa nismo uradili.

— Dobro... a kakav utisak je na vas ostavio Šejn? Po vašoj proceni, vredi li nešto?

— I te koliko! Veoma je tvrd, neustrašiv i nepokolebljiv.

— Je li opasniji i sposobniji od vas, Šeridene?

— To ne bih znao da vam kažem.

— Hoću da ga vidim mrtvog! Mrtvog, razumeš li?! — histerično je viknuo major. — Ako uspete da ga smaknete, dobićete premiju od dve hiljade dolara! I, neću vas pitati

kako ste to izveli, važno je da ga likvidirate!

— Ali... to bi izazvalo mnoge neprilike i vi ćete posle morati da...

— Neka to bude moja briga!

— Razmisliću...

Rekavši to, Morgan izađe iz rančerske kuće, i vrati se do ostalih revolveraša.

Odmarali su se do večere, kada je Rik rekao Morganu:

— Čuo sam od jednog momka, koji je bio u gradu, da su Šejn i njegovi ljudi tamo. Pretpostavljam da onaj Mik ne može da ti oprosti što si ga onako osramotio i ponizio pred svima, pa te je čak i njegov šef pohvalio zbog toga. Sigurno sada moli boga da se pojaviš u gradu.

— Pojaviću se — odvrati Morgan.

— Opasni su, a ima ih četvorica. Bilo bi bolje da ne ideš.

— Idem. Odmah posle večere.

— Kakav si... Čim osetiš neku opasnost, osetiš i izazov i baš moraš da joj se izložiš! Izgleda da mnogo voliš da rizikuješ. Ako si čvrsto odlučio da ideš, idemo i mi sa tobom. Nećemo te pustiti samog.

Posle večere, Morgan je krenuo u grad. Pridružili su mu se Rik, Bakster i Loni.

Morgan se nasmejao kada ih je video da kreću za njim.

— Šejn i njegovi kopci nemaju šanse protiv nas četvorice — rekao je.

— Protiv nas četvorice još nekako, ali ti sam... teško da bi se izborio i sa dvojicom. Svaka tebi čast, ali su oni velike zverke.

*

Kada su stigli pred »Holidej«, Morgan je odmah uočio konje četvorke iz Krevika.

Bila je subota, sledećeg dana se nije radilo, i to se odrazilo i na živost u gradu, jer je u njemu bilo mnogo više ljudi nego radnim danom.

Morgan je prvi sjahao. Bio je već vezao svog konja za direk, kada su i ostala trojica sjahali.

— Baš si odlučio da se sretneš sa njima — primetio je Loni.

— Ima u »Holideju« i drugih interesantnih ljudi — odvratio je Morgan, pomislivši na vlasnicu lokala.

Čim je ušao u salun, Donald Morgan je ugledao Šejna, ali i ovaj njega. Oči su mu sevnule kada se njegov pogled susreo sa Morganovim.

Nensi je ljubazno pozdravila svog novog poznanika, i upitala ima li nečeg novog.

On joj priđe i tiho odgovori:

— Keningem hoće Šejnovu glavu. Imate li pojma o njegovim razlozima za to?

— Šejn sedi tamo, za onim stolom — pokaza ona glavom, pri tom ne napravivši grešku da i pogleda u tom pravcu.

— Znam...

— Dolazi ovamo s vremena na vreme. Poslednjih godinu dana, međutim, nije dolazio. Tek sada...

— Možete li da pretpostavite šta on traži ovde? — pitao je Morgan dalje.

Žena odmahnu glavom.

— Znam samo toliko da je najbrži revolveraš u čitavom kraju. Tako bar pričaju...

U tom trenutku Morganu priđoše trojica sa Keningemovog ranča, i poređaše se pored njega. On zatraži bocu i četiri čaše.

Kada su momci počeli da piju, Nensi upita Donalda Morgana:

— Kakve su vaše namere u vezi sa Šejnom?...

— Hoću da razgovaram sa njim. Ima li ovde neka prostorija u kojoj bismo nas dvojica mogli da se izdvojimo?

Morganu nije promaklo da ga Šejn sve vreme neupadljivo posmatra. I Mik ga je gledao. Lice mu je bilo izlepljeno flasterima, a oči su mu sevale mržnjom.

— Ima tamo, natrag — odgovori Nensi.

— Hoćete li da poručite Šejnu da ga čekam tamo?

— Kako da ne. Hoće li prisustvovati i ostali? — pogleda ona u trojicu Morganovih pratilaca.

— Oni ne treba da znaju, bar za sada. Ne bi me pustili — nasmejao se Morgan. — Neka to bude za pola sata — dodao je.

Nensi se udalji.

Kada je prošlo pola sata, Morgan je otišao u prostoriju, pošto mu je Nensi objasnila gde se ona nalazi. Seo je za jedan sto i čekao. Šejn se ubrzo pojavio.

Namrgođeno odmerivši Morgana, reče:

— Hteli ste da razgovarate sa mnom...

— Da... Sedite.

— Vi ste Keningemova produžena ruka, zar ne? — upitao je crnokosi revolveraš.

— Tačno je. On je spreman da mi za vašu glavu plati dve hiljade dolara.

Šejn se nasmeja.

— Da ga možda niste odbili? — upitao je.

— Možda bih primio od vas te dve hiljade, i zauzvrat vas oslobodio Keningema.

U trenutku, Šejn je bio iznenađen.

— Znači li to da mislite da bi vam bilo jednostavnije i lakše da ubijete njega? Malo čudnovata ponuda... za jednog telohranitelja...

— Moguće. Znate, postajem veoma radoznao kada čovek kao što je Keningem hoće da plati toliko da bi se oslobodio čoveka kakav ste vi. Zanimaju me motivi, razlozi. Oni sigurno postoje.

— Svakako. Možda sam ga potukao u nekoj partiji pokera, pa hoće da mi se osveti — suvo reče Šejn.

Morgan pomisli: a možda ste zajedno učestvovali u masakru vojnika, među kojima je bio i moj brat!

Šejn se podiže.

— Kada dođe red na Keningema, ja ću se pobrinuti za njega! — rekao je.

On pođe prema vratima. Zastade, i dodade:

— Čovek kakav je Mik nikada ne zaboravlja da ga je neko istukao i osramotio.

Šejn izađe, a potom i Morgan.

*

Lepo si društvo našao — primetio je Rik, kada se Morgan vratio za šank.

Uto mu priđe Nensi.

— Saznali ste nešto? — upitala je.

— Mislim da su Šejn i njegovi banditi učestvovali u onoj pljačci. Izgleda da Šejn hoće sada da ucenjuje Keningema, i zato on hoće da ga se oslobodi. Takav je moj utisak.

— Mislite da... — poče Nensi, ali, pretpostavljajući šta hoće da pita, Morgan je prekide:

— Mislim da im je tada Keningem isplatio određenu sumu i da su oni kasnije saznali koliko novca je bilo u pitanju. Pošto se osećaju prevareni i namagarčeni, hoće da dobiju još. Ipak, radilo se o sumi od tri stotine hiljada dolara. To je ogroman novac.

Nensi je klimnula glavom, a onda je zabrinutim glasom rekla:

— Pazite se onog što mu je lice izlepljeno flasterima. Gleda vas nekako... ubilački.

— Ne brinite. Ipak, hvala vam na upozorenju.

Morgan ode do vrata i pogleda na ulicu. Preko, na trotoaru, stajala su četvorica revolveraša. Njihovi konji još su stajali ispred »Holideja«.

Šejn i njegovi banditi čekali su njega, u to nije bilo sumnje.

Napravio je dva koraka prema ulici, a onda je čuo neki šum iza sebe.

Okrenuo se.

Bio je to Rik.

— Tebe čekaju, Šeridene.

— I meni se čini — hladno je odgovorio Morgan.

Uto se na vratima pojaviše i Loni i Bakster.

— Odmah ću da se uverim o čemu se radi. Vi ostanite ovde — rekao je Morgan svojim prijateljima.

Onda je pošao niz ulicu.

Istovremeno, i Mik se odvojio od njegovih kompanjona, i pošao za Morganom.

Kada je stigao do raskršća sa jednom poprečnom ulicom, Morgan je zastao. Sa druge strane ulice, Mik je učinio isto.

Iako je Morgan video samo njegovu siluetu, znao je da bandit okleva. Njegovo samopouzdanje bilo je slomljeno tada, u Kreviku, kada se uverio da sa Morganom ne može da postupa onako kako on hoće.

Morgan se naglo okrenu na peti, i pođe natrag.

Kada je stigao do saluna, Loni je ironično rekao:

— Baš je bila veličanstvena borba!

Krajičkom oka, Morgan je pratio Mikovo kretanje. Video ga je kako se približava svom konju, dok su njegovi prijatelji još uvek stajali na drugoj strani ulice, i gledali prema salunu.

Po njegovom držanju, Morgan je zaključio da je taj čovek potučen jače nego da je neko u njega ispalio hitac. Uzjahao je, i ne obraćajući pažnju na svoje kompanjone, izjurio iz grada.

Tek kada se ostala trojica pokrenuše s mesta. Kada su stigli do saluna, dvojica uđoše, a Šejn zastade ispred Morgana.

— Slomili ste ga — rekao mu je — oseća se kao poslednji bednik.

— Događa se — hladno je odvratio Morgan.

— Meni tako nešto nikada ne bi moglo da se dogodi — samouvereno je konstatovao Šejn.

Posle tih reči, on uđe u salun, a Morgan pozva trojicu svojih drugara da krenu na ranč.

— Taj Mik je dvostruko manji nego što je uobrazio, pre nego što si ga sredio — rekao je veliki Bakster.

— Zato je i ostao živ, a večeras je samo za to bio zainteresovan... — odgovorio je Morgan, posle čega su i oni odjahali iz grada.

*

Pobegla je! — čuo je Morgan Rikov glas, sledećeg jutra, kada se probudio. — Nemaš pojma šta si propustio, Šeridene! Odmaglila je, pre nego što je svanulo. Kolima je otišla u Tolmon. Imali su burnu svađu, i ona je sada sigurno u hotelu.

Morgan je bio previše iznenađen da bi išta rekao.

— Keningem hoće da razgovara sa tobom, Šeridene, idi odmah — kazao je Rik.

Morgan ustade iz kreveta, obuče se i izađe na bunar, da se umije. Pre nego što je otišao u glavnu zgradu, popio je kafu u »ručaonici«.

Major i Tarner su bili na verandi.

— Šta je sa Šejnom? — oštrim glasom je upitao Keningem.

— Pa, još je u ovom kraju.

— Mislite na premiju, koju ćete dobiti za njega — podsetio je major Morgana.

Ovaj pogleda u namrgođenog Tarnera, pa upita:

— Važi li ista ponuda i za njega?

Tarner stisnu zube.

— Pazite samo da ne nastradate zbog svog jezika, pre nego što... uradite išta korisno za ovaj ranč! — rekao je gnevno.

— Paziću se — nasmejao se Morgan.

Vratio se među ostale revolveraše. Svi su komentarisali o lošem majorovom raspoloženju i nagađali da li će i kada poći da trži svoju ženu.

Dogodilo se to pred veče.

Major, Tarner i još trojica revolveraša, odjahali su u grad.

Ubrzo posle toga, i Morgan je odlučio da ode. Kada je osedlao konja i krenuo, njegov novi prijatelj Rik Halm mu je prišao:

— Nećeš ići sam, Šeridene. Svidalo ti se to ili ne, idem sa tobom.

— Niko ti ne brani...

Odmah su pošli.

Iznenada, Rik upita:

— Misliš li da će majoru uspeti da vrati ženu?

— Otkud znam? Ipak, mislim da ga ona više neće slušati. Neće obraćati pažnju na ono što joj on bude rekao.

— Po čemu to zaključuješ?

Morgan nije odgovorio. Jahali su ćutke do grada, gde su stigli pošto se već bilo smrklo.

Keningemova dvokolica, kojom je Kerol došla u grad, stajala je ispred hotela. Projahali su pored njih, i nastavili prema »Holideju«.

Ispred saluna, stajao je njihov kolega Stenli. Odmah im je rekao:

— Major naprosto loče otkako smo ovde. Nikada ga nisam video da toliko pije.

Morgan je sjahao i ušao u lokal.

Pozdravio ga je veliki Bakster, koji je stajao za šankom, u društvu još jednog revolveraša sa ranča. Malo dalje, za istim stolom, sedeli su major i Tarner; ispred majora je stajala gotovo prazna boca, a njegovo lice bilo je crveno i podbulo.

Iznenada je lupio šakom o sto i zatražio još jednu bocu viskija. Rik, koji je odmah posle Morgana ušao u lokal, upitao je Bakstera:

— Je li ga oterala?

— Nemam pojma — slegnu Bakster ramenima. — Ipak, mislim da je tako. Možda nije htela ni da razgovara sa njim.

— A da li je Šejn u gradu? — interesovalo je Donalda Morgana.

— Nisam ga video. Tarner mi je naredio da držim oči otvorene i da mu javim čim ga budem otkrio.

— Popij jedno piće na moj račun — rekao je Morgan velikom momku, okrenuo se i napustio salun. Ostali su ga gledali začuđeno.

Uputio se prema hotelu.

Kada je stigao na recepciju, upitao je za broj sobe gospođe Keningem.

Pošto ga je dobio, krenuo je do lepe rančerke. Pokucao je na vrata ıijene sobe.

— Ko je? — čuo se Kerolin glas.

— Šeriden.

Otvorila je vrata. Morgan oseti jak zadah alkohola.

— Ah, to ste vi — rekla je žena radosnim glasom. — Uđite...

Morgan ju je gledao. Učinilo mu se da nije sigurna na nogama, pa se upitao da li je to zadah alkohola ostao od majora, ili je i ona pila.

Kada joj je prišao, uverio se da je ovo drugo bilo posredi.

— Vi ste pijani, gospođo — rekao je nonšalantno.

Ona ga je pogledala nekako sanjivo.

— I vi biste bili, da ste na mom mestu — rekla je.

— Keningem hoće da se vratite kući, zar ne? — nastavio je Morgan.

— Neee! — viknula je histerično. On nije znao šta na to da kaže, a i da je hteo, ne bi mogao, jer je ona odmah nastavila: — Sada znam istinu o njemu i neću da mu se vratim! Neću Nikada!

— Šta znate? — sinula je nada u Morganu.

Žena je ćutala.

— Vi sada znate otkud njemu sav onaj novac, zar ne, Kerol? — upitao je Morgan, razgovetno izgovarajući svaku reč.

Ona ga pogleda iznenađeno.

— Zar i vi znate? — upita. — I još ste živi, uprkos tome što znate?

— Ne, ne znam ja ništa o tome, osim što sam čuo neke glasine, koje i ne moraju biti tačne. — Želeo bih da saznam istinu.

— On bi me ubio ako bih vam rekla nešto o tome. Ne smem da ga izdam... Trebalo je da ga vidite kada je bio ovde. Po njegovim očima se videlo da bi me ubio.

— I vi se ipak usuđujete da ga odbijete i da se ne vratite na ranč?

— On hoće da ja ostanem u gradu. A ako on to želi, biće sve učinjeno da ja ovde budem zarobljena... Molim vas, pomozite mi!

Gledala ga je molećivo.

— Molim vas! — ponovila je.

Morgan je razmišljao izvesno vreme, a onda joj je rekao:

— U redu, pomoći ću vam. Samo, ne smete jedno da uradite; ne smete da pobegnete.

Kerol se zavali u fotelju. Počela je da plače. Suze su se slivale niz njene obraze. Suze žene, koja je otkrila da joj je muž višestruki ubica.

Morgan se okrenuo i izašao iz njene sobe.

Kada je dolazio, nije obraćao pažnju ni na šta, ali je sada otkrio revolveraša Stenlija, koji je stajao, malo dalje, u hodniku. Bilo mu je jasno zašto je taj čovek u Kerolinoj blizini.

Morgan mu je prišao.

— Je li ti major naredio da je čuvaš? — upitao je.

Stenli potvrdno klimnu glavom.

— Da... — odgovorio je. — Odvratan posao i odvratan zadatak. Sve je to sa majorom đavolski posao. Ali, dok plaća, i to dobro, mora da se radi.

— Opila se. Čini mi se da skoro neće biti sposobna da napusti sobu.

— Svejedno. Ne mrdam odavde — rekao je revolveraš.

*

Kada je Morgan izašao iz hotela, ugledao je, na verandi, Šejna. Hteo je da prođe pored njega, kada ga je ovaj zaustavio.

— Hoćete li još uvek da zaradite dve hiljade dolara? — pitao je.

— Mnogo vas interesuje to? — uzvratio je Morgan pitanjem.

— Svakoga bi interesovalo da li da očekuje metak u leđa...

Time je Šejn rekao više od onoga što je izrazio rečima: da ne veruje da bi Morgan postupio po revolveraškom pravilu da i drugoj strani da šansu.

— Ne boj se — prešao je Morgan na »ti«, nećeš dobiti metak u leđa.

Nastavio je prema salunu.

Tamo, ispred lokala, ugledao je majora, koji je išao prema njemu. Pored njega je bio Tarner, a iza Tarnera Loni.

Uprkos velikoj količini viskija, koju je popio, major je išao pravo i bio je siguran na nogama.

Morgan je stao u stranu, da ih propusti.

— Gubite mi se s očiju, prokleti bili! — uzviknuo je Keningem prema njemu.

Loni je izrazom lica i pokretom glave pokazao Morganu da je zabrinut za dalji razvoj događaja. I on se, kao i većina onih koji su bili na majorovom platnom spisku, plašio da je gotovo sa udobnim životom i velikom platom.

Morgan uđe u salun.

Čim ga je ugledala, Nensi mu je prišla.

— Nešto izjeda majora, i to ne od danas — rekla je.

— Pokušava nešto da zaboravi, čini mi se — odvratio je Morgan.

Razgovarali su još nekoliko minuta, kada se pojavio Rik Halm.

— Major je napustio grad. Hoćemo li i mi kući? — upitao je on Morgana.

— Ti idi ako hoćeš, ja ću ostati još malo.

— Ne idem bez tebe. Sačekaću te.

Morgan sede za jedan sto, a Rik mu se pridruži. Nije prošlo mnogo vremena, kada se pojavio i Stenli. Doneo je bocu viskija za sto, i seo.

— Šta je sa stražom u hotelu? Napustio je? — upitao ga je Morgan.

— Zviždim ja na taj »posao«! I, zviždim i na majora! Izvukao sam se iz tih govana!

— Ipak bi bilo dobro da neko pazi na gospođu Keningem — rekao je Morgan.

— Otišla je. Pre pola sata.

— Šta?! Otišla?! — zaprepastio se Morgan.

— Da. Kočijom. Sve sam mislio da jurim za njom. Neka to uradi major, njegova je žena, nije moja! — ljutito je govorio Stenli.

— Zna li još neko osim tebe da je Kerol otišla kočijom? — zanimalo je Morgana.

— To mi nije poznato. Inače, Tarner je još u gradu. Malopre sam ga video blizu hotela.

Morgan se podiže od stola.

— Rik, plati račun, kasnije ćemo se iskusurati — dobacio je Halmu i, ne obraćajući pažnju na iznenađenje obojice revolveraša, izjurio je iz saluna.

Uzjahao je i poterao konja. Ubrzo je napustio grad i nastavio da jaše poštanskim putem. Kočija je, vučena sa šest konja, za pola sata ostvarila priličnu prednost.

Mesečina, i nebo obasuto zvezdama, bili su dovoljni da jasno vidi put pred sobom, pa je mogao da goni konja a da ne rizikuje da će on negde zapeti.

Prošlo je oko četrdeset minuta otkako je krenuo, kada je ispred sebe ugledao svetla kočije. Odmah je primetio da se kočija ne kreće.

Šta se dogodilo da se zaustavila usred prerije?

Nastavio je da goni konja. Kada je stigao blizu kočije, video je da se ona ponovo pokrenula.

Međutim, nije nastavila napred, nego se okrenula i sada je išla njemu u susret.

Morgan je znao šta to znači. Odjednom mu se smučilo.

Na desetak jardi ispred njega, kočija se zaustavila. Čovek koji je sedeo na vozarskom sedištu, uperio je pušku u njega i viknuo:

— Ne prilazi!

Morgan zaustavi konja.

— Da li je u kočiji jedna žena? — pitao je.

— Zato se i vraćam u Tolmon! — odgovorio mu je vozar kočije. — Upravo je grupa bandita napala kočiju i žena sada više nije tu! Oteli su je! Nisam mogao ništa. Sve vreme su me držali na nišanu. Nisam ni imao prilike da podignem pušku. Idem da o tome obavestim šerifa Gejnora.

— U kom pravcu su odjahali?

Vozar puškom pokaza prema istoku.

— Jedan od njih je ženu stavio u sedlo ispred sebe — rekao je ljutitim glasom. — To znači da neće moći da napreduju brzo.

— Koliko ih je bilo?

— Trojica. Bili su maskirani. Imali su marame preko lica.

*

Potrajalo je neko vreme dok je Morgan otkrio tragove tri konja i nije bilo teško da ih sledi, jer su se dobro videli.

Nadao se da će ih brzo sustići. Konj koji nosi dvoje na svojim leđima biće prepreka ostalima da za kratko vreme prevale mnogo milja. Osim toga, sigurno ne računaju na to da će ih neko slediti, i neće žuriti.

Trag je Morgana vodio u brda.

Ali, do njih on nije stigao. Nije bilo potrebe.

Pored potoka, koji je upravo hteo da pregazi, ugledao je nepomično telo. Kada mu se približio, prepoznao je haljinu u kojoj je poslednji put video Kerol Keningem. Nije bilo potrebno da se naknadno uverava u to i da joj pogleda lice. Video je da je to ona.

Lice joj je bilo okrenuto prema zemlji, a na njenoj svetloj kosi presijavala se krv. Ubili su je pucajući joj u glavu, po svoj prilici otpozadi.

Morgan se stresao i u trenutku se odlučio da se ne vrati u grad nego da nastavi da traga za otmičarima.

Bio je siguran da je to majorovo delo. Ona je o njemu znala nešto što neće moći nikome da kaže samo ako to sa sobom odnese u smrt.

Ipak, Morgan je bio uveren da Keningem nije svojim rukama ubio ženu nego su to uradili oni koji su takvo naređenje dobili od njega.

Nastavio je da jaše. U tom kraju bilo je dosta malih šumaraka, pa mu se dogodilo nekoliko puta da izgubi tragove. Ali, vraćao se i uporno ih ponovo nalazio.

Tek ujutro, kada je, jašući po tragovima, ugledao dvojicu ljudi kako sedeći za vatrom piju kafu, shvatio je da se jedan od njih u toku noći odvojio.

Brzo je sklonio konja, i nastavio da ide prema njima, držeći se visokog žbunja, koje je raslo s obe strane puta. Njih dvojica su sedeli na ivici šumarka, i on im se, skrivajući se, približio s leđa.

Nijednog od dvojice nije poznavao. Ali, njihov izgled govorio je dovoljno o njima.

Ta vrsta bandita Morganu je bila poznata. Spadali su među one koji bi za sto dolara pristali da urade ono čime pravi revolveraši, ili pla-

ćene ubice koji drže do sebe, ne bi prljali ruke. Bar ne za taj novac.

Čovek koji je bio sa njima i dao im nalog da ubiju Kerol Keningem, i koji je u međuvremenu nestao, s pravom je pretpostavljao da će ova dvojica napustiti taj kraj što je pre moguće.

Samo, Donald Morgan je od svih njih bio brži.

Odlučnim koracima krenuo je prema njima, više se ne trudeći da ga ne primete.

Revolver mu je bio u ruci pre nego što su ga banditi ugledali. To nije bio njegov običaj — da potegne dok ga protivnik nije video i dok sam nije potegao.

Međutim, ovde se nije radilo o dvoboju na koji je izazvan, niti je on bio onaj koji ga izaziva.

Radilo se, ovde, o ubicama koje je trebalo predati zakonu i saznati od njih ko ih je platio da posegnu za životom osobe koju nisu ni poznavali i koja im ništa nije skrivila.

Morgana je posebno zanimalo ko im je platio za to nedelo. Hteo je od njih da čuje ime nalogodavca.

Tada će, bio je Morgan ubeđen, početi da se diže veo tajne sa majorove uloge u onom prepadu na armijska kola i znaće se kakva je bila i uloga njegovog brata, poručnika Džeremija Morgana.

Prvi ga je primetio bandit koji nije imao šešir na glavi. Ispustio je lonče sa kafom, i jednim krikom upozorio drugog u isto vreme potežući revolver.

Drugi bandit se toliko iznenadio da je, kada je skočio od vatre, izgubio ravnotežu i pao na leđa.

— Ruke uvis, obojica! — oštro im je rekao Morgan.

Međutim, banditi nisu nameravali da ga poslušaju.

Onaj koji je već držao revolver u ruci odmah je i opalio, ali pošto je to uradio prebrzo, ne nišaneći precizno, promašio je.

Pucao je i Morgan. Pogodio je bandita u grudi, i ovaj pade, ispustivši revolver. Opružio se pored same vatre.

Uto je i drugi imao oružje u ruci.

Videvši kompanjona kako pada, opalio je nervozno, i promašio. Odmah je pucao i po drugi put, ali ga je u trenutku kada je pritisnuo obarač, Morganov metak pogodio u desnu ruku, i ona je klonula, zajedno sa revolverom.

Metak se zario u zemlju.

Bandit je opsovao. Pogledao je prema kampanjonu, koji se obema rukama držao za grudi, i čiji je pogled već bio staklast.

I Morgan je pogledao u njega. Konstatovao je da mu sa te strane ne preti opasnost, a sada je bio onemogućen i drugi bandit. Njemu je namerno pucao u ruku, samo da ga rani, kako bi sa njim mogao da razgovara i sazna ko im je naredio da ubiju Kerol Keningem.

Kada je pogled vratio na drugog bandita, Morgan se iznenadio: bandit je držao revolver u levoj ruci i precizno nanišanio na njega.

Morgan nije imao vremena da razmišlja. Dejstvovao je instinktivno, i opalio je u bandita pre nego što je ovaj uspeo da pritisne obarač.

Pogodio ga je u glavu.

Tako je Morgan izgubio šansu da sazna nešto, ali i sačuvao život.

Brzo je prišao banditu koji je, to se jasno videlo, umirao.

— Ko vas je unajmio da ubijete ženu? — brzo ga je upitao.

Bandit ga je gledao očima punim mržnje, i samo je procedio kroz zube:

— Ne tiče se...

Onda je izdahnuo.

Tek kada je prošla opasnost da ga ubiju, Morgana preplavi gnev. Počeo je da drhti od jutarnje hladnoće, ali je delimično drhtao i od besa.

Nije mu preostalo ništa drugo nego da krene natrag, prema gradu.

Kada se od mesta okršaja udaljio desetak milja, ugledao je šerifa Gejnora, sa još petoricom ljudi. Čim im se približio, upitao je:

— Jeste li je našli, šerife?

— Jesam... A vi? Da li ste vi pronašli ubice?

— Da. Desetak milja odavde, pored jednog šumarka.

— Ko su? — upita šerif i odmah dodade, pretpostavljajući šta se s njima dogodilo ako ih je, znajući da su ubili gospođu Keningem, video Morgan: — Ko su bili ti kojoti?

— Neke lutalice. Od onih najgorih, koji će čoveka ubiti i za deset dolara. Ovoga puta, sigurno su dobili više.

— Ko ih je platio?

— Jedan od njih nije mogao, a drugi nije hteo da mi kaže — odgovorio je Morgan, i nastavio da jaše, ostavljajući poteru da nastavi svojim putem.

Sada nije gonio konja. Znao je da je životinja umorna pošto ju je celu noć nemilosrdno gonio.

Kada je stigao u grad, bilo je već podne.

Otišao je u gradsku štalu, nahranio i istimario konja, i sam se opružio pored njega, da odspava.

Probudio se i pogledao prema ulici upravo u trenutku kada su članovi potere doneli telo gospođe Keningem.

Otišao je u »Holidej«.

Svi su već znali šta se dogodilo sa lepom majorovom ženom. Nensi ga je upitala:

— Ko je to mogao da uradi? Mislim, ko je platio da je ubiju?

— Ja mislim da je to učinio Tarner. On je za sve kadar, pa i za to.

Nensi se iznenadila.

— Nije valjda da verujete da major ništa nije imao s tim? — upitala je.

— U početku sam pretpostavljao da je on to uradio, ali sam imao dovoljno vremena da razmišljam dok sam jahao ovamo. Zaključio sam da je to mogao da bude Tarner.

— Zašto bi on to uradio? Pre bih rekla da je major...

— Major se nadao da će mu se žena vratiti. On nije želeo njenu smrt, niti je hteo da je izgubi na bilo koji način. Tarner mora da je imao svoje razloge da naruči ubistvo gospođe Keningem.

— Šta će major sada da uradi?

— Mislim da će biti toliko očajan da će napraviti pravi pakao, samo da istera stvar, iako ženu više ničim ne može da vrati. Idem i ja sada na ranč. Da li je Šejn u gradu?

— Nisam ih videla od sinoć. Sigurno su otišli... A vi ste, Morgane, čvrsto ubeđeni u to da major ima neke veze sa krađom armijskog novca, da je on zapravo bio glavni u toj aferi, zar ne?

Morgan kao da se dvoumio pre nego što je odgovorio.

— Kako, inače, sve to drugačije može da se objasni? — upitao je. Kerol je saznala nešto, i zato je morala da umre.

— Nikada ne bih učinila išta što bi nekoga oteralo na vešala, što god da je uradio. Ipak, bilo bi mi krivo kada bi se major izvukao.

— Neće se izvući. Niko ko je kriv neće umaći kazni. Ni onaj ko ima na savesti nedužne vojnike, ni onaj ko je ubio Kerol Keningem.

Nensi ga je pogledala pravo u oči.

— Pazite da pri tom vi ne nastradate. Neka sve bude kako ste rekli, samo ostanite živi — izgovorila je šapatom. To je važno isto koliko i ono prvo. Možda i važnije...

Morgan je bio iznenađen.

— Važno? Za koga? — upitao je.

— Za mene... — odvratila je Nensi.

Morgan se nasmešio. Dugo su gledali jedno u drugo. Posle toga, nisu rekli više ništa. On je napustio lokal i krenuo na ranč.

Kada je stigao tamo, ugledao je, u dvorištu, šerifovog konja. Rik mu je pošao u susret čim ga je ugledao.

— Čujem da si prošle noći opet raščišćavao neke račune, Šeridene. Pa, mogu ti reći da smo svi potreseni smrću gospođe Keningem, i, svi zbog toga imamo više posla.

— Kako je major primio tu vest?

— Loše. Pio je cele protekle noći i danas, od samoga jutra. Sada su kod njega šerif Gejnor i Tarner.

— Znači, i Tarner... — to ime je Morgan izgovorio sa omalovažavanjem.

— Znaš, Tarner ne bi nikada imao petlje da ubije ženu. Naročito ako je ta žena Kerol Keningem. Ne zato što bi za tako nešto bilo potrebno dosta hrabrosti nego...

— Ja mislim drugačije — prekinuo je Morgan Rika. — I te kako bi bio kadar da učini takvu svinjariju, i to ako veruje da će mu se isplatiti, odnosno da će se izvući iz neke neprilike.

Njih dvojica su nastavili da razgovaraju, kada su se otvorila vrata na glavnoj zgradi i kada je iz nje izašao Keningem.

Bio je crven u licu, otečen, a kosa mu je padala na lice, u neredu.

Iza njega se pojavio Tarner, koji mu je nešto govorio, ali major kao da na te njegove reči nije hteo da obrati pažnju.

Iza njih dvojice išao je šerif Gejnor, očigledno zabrinut.

Major je, iako je bio pun alkohola, išao sigurnim korakom prema koralu, gde su stajali Morgan i Rik.

— Rik, odmah mi osedlaj konja! — naredio je on revolverašu.

Čim se Rik udaljio, Keningem je upitao Morgana:

— Ko je ubio moju ženu?!

— Tu dvojicu sam ja sredio, majore, to već znate, ali je neko treći bio sa njima, koji je otišao pre nego što sam ja naišao na njih. Taj treći je izdao naređenje da je ubiju. To sam zaključio tek pošto sam, sledeći njihov trag, ugledao samo dvojicu.

— Šejn! Mora da je to bio Šejn! — uzviknuo je Kenigem.

— Ubeđeni ste u to?

— Šejn! Niko drugi!

— Ne bi to trebalo uzeti zdravo za gotovo, majore — savetovao mu je Morgan. — Nemate nikakvog dokaza da je on bio među ubicama.

— On je došao da mi se osveti — nastavio je Keningem. — Na ovaj ili na onaj način. On je to bio! Ali, ja neću čekati da mi on puca u leđa! Ja sam vojnik! Ako moram da umrem, neka dobijem metak u grudi, ali istovremeno ću i ja da ubijem ubicu!

— Trojica su zaustavili kočiju i oteli vašu ženu. Kada su je ubili, jedan se odvojio, a dvojica nastavili prema brdima.

Uto se šerif Gejnor umešao u razgovor:

— Mi smo sledili trag tog čoveka, vodio je, u luku, natrag na poštanski put. Trag smo izgubili blizu grada, jer se pomešao sa bezbroj drugih tragova.

Major je uzjahao konja kog mu je Rik doveo. Obično je išao nenaoružan, ali ovoga puta je uzeo revolver.

Podbo je konja i poterao ga prema gradu.

Iznenađeno i zabrinuto su svi gledali za njim. Revolveraši su iščekujući gledali u Tarnera, verujući da će im ovaj izdati naređenje da prate majora.

Bili su plaćeni da ga štite i čuvaju, i major nikada bez njih se nije udaljavao od ranča.

Međutim, baš toga dana, kada je major krenuo da se obračuna sa jednim od najozloglašenijih revolveraša u tom delu Teksasa, naređenje da ga telohranitelji štite je izostalo.

Šerif je pogledao u Tarnera, pa u Morgana.

Ne rekavši ništa, uzjahao je svog konja i napustio ranč.

Rik, ljut na Tarnera, reče mu:

— Ti veruješ, Džidione, da se major više neće vratiti na reč, zar ne?

— Otkud ja to da znam... — hladno i ravnodušno je odvratio Tarner. Posle toga se naglo okrenuo i odlučnim koracima pošao prema glavnoj zgradi.

— Jeste li ga videli? — pitao je Rik ostale revolveraše. — Dobro zna u šta major srlja, ali baš ga briga. Major je otišao da izazove Šejna, ali ne treba biti mnogo pametan pa pogoditi da tu bitku, u takvom stanju i protiv onakvog revolveraša, neće dobiti. Možda je Tarner izračunao sve u svoju korist. Ako major pogine, možda će sve ovo on preuzeti.

— Qtkud ti takve pretpostavke? — oprezno je Morgan upitao Rika Halma.

— Pa... ne znam ni sam, ali upravo sam čuo još neke glasine, pa sam samo sabrao dva i dva.

— O onom transportu novca možda? — vrebajući je upitao Morgan.

— Možda nisam dobro shvatio ono što sam čuo, i zato ne bih ni mogao da objasnim šta je to zapravo bilo, ali mi se čini da bi moje pretpostavke mogle da budu istinite.

Morgan odvede svog konja u štalu. Tamo ga je nahranio, napojio i istimario, jer je životinja bila veoma iscrpljena. Kada je bio gotov, primetio je da Rik stoji pored njega i hoće nešto da mu kaže.

— Šta je, Rik? Nešto te tišti? — upitao je.

— Pitam se samo da li ćeš dozvoliti da Šejn ubije majora...

— Zar treba da sprečim Šejna da uradi majoru ono što je zaslužio?

— Nije moje da prosuđujem o tome, Šeridene — ravnodušno je odvratio Rik.

Ne obraćajući više pažnju na Rika, Morgan uze svoje sedlo, priđe jednom konju koji je stajao nedaleko od njegovog, i osedla ga.

Izvede ga iz štale, i uzjaha.

Potera ga u pravcu u kom su prethodno otišli najpre major, a posle njega i šerif i Gejnor.

Za Morgana nije bilo sumnje u to da major hoće da umre, da mu je sada svejedno i da više niko ne može da ga ubedi da odustane.

Taj čovek je u poslednje vreme proživljavao pravi pakao i živeo u stalnom strahu od nečega. Nešto ga je jelo, kao što je rekla Kerol.

Sada je ostao i bez nje.

On nije više video smisao svog života. Njegov jedini cilj je, pre nego što sam umre, da ubije Šejna.

Verovatno je bio uveren da je taj čovek ubio njegovu ženu. Tarner s

sigurno nije trudio da ga ubedi u suprotno, jer mu je odgovaralo da major Šejna smatra krivcem za smrt svoje žene.

Nije Morgana čudilo to što je Keningem odlučio da dokrajči svoj život. Najzad, na savesti je imao četu mladih nedužnih vojnika, koji mu sigurno ni u snu nisu davali mira. Zatim, izdao je armiju, a bio je vojnik, što je malopre napomenuo.

Kao inteligentan čovek, znao je da će ga sve to opterećivati i u budućnosti.

Zašto, onda, da živi?

Nakon izvesnog vremena, Morgan je ispred sebe, na oko milju i po, ugledao šerifa i majora. Sunce je već bilo počelo da zalazi, i Morgan je, kako se približavao toj dvojici, video da šerif pokušava da urazumi Keningema, jer je bio okrenut prema njemu i živo je gestikulirao.

Nije nameravao da ih sustigne, pa je usporio. Samom sebi je Morgan govorio da je budala što nije ostao da se odmori, posle svega što je doživeo protekle noći. Znao je, isto tako, da je major kriv za smrt njegovog brata, i ostalih vojnika, i da je zato zaslužio da umre.

Pa ipak, nije mogao da ga uzme na nišan svog revolvera. Jer, taj čovek nije bio tip borca koji bi mogao da pobedi u revolveraškom dvoboju. A protiv njega, Morgana, ne bi imao nikakve šanse.

Ne bi to bila ravnopravna borba dvojice, ako ne istih, ono bar sličnih protivnika. Bilo bi to ubistvo, ništa drugo.

*

Razmišljajući o svemu tome, Morgan je jahao za majorom i šerifom, održavajući odstojanje od oko nekoliko stotina jardi.

Nešto ga je gonilo da se zauzme za majora, da mu u borbi sa Šejnom omogući makar malu šansu. Bio je spreman da na neki način zaštiti ubicu svoga brata.

Kada su stigli do grada, već se bio spustio mrak.

Major se zaustavio pred »Holidejom«, sjahao, vezao konja, i odmah ušao.

Šerif je sačekao da Morgan stigne do njega.

Pre nego što je počeo da razgovara sa Gejnorom, Morgan je, sjahavši, pogledao u salun. Video je majora za šankom. Već je držao čašu sa viskijem.

— Nije dobro da se major ovako priprema za dvoboj sa banditima — rekao je on šerifu. — Međutim, ako je čvrsto odlučio da se bori, nećete ga ni vi ni ja nagovoriti da to ne radi.

— U svakom slučaju mogu da sprečim trojicu ljudi da se upuste u borbu sa jednim pijancem — odvratio je šerif Gejnor. — To ću upravo i uraditi.

— I ja sam došao sa tom namerom — priznao je Morgan. — Je li Šejn u salunu?

— Nije. Mislim da će izbegavati Keningema dok je ovaj pijan. Kloniće mu se s puta.

— Plašim se da grešite, šerife. Major će sam tražiti neprilike, i to baš dok je pijan.

Kako je Morgan to izgovorio, ugledao je Šejna i dvojicu njegovih kompanjona, kako jašu glavnom ulicom, prema salunu.

Tu su se zaustavili i sjahali.

Šerif im priđe.

— Ne bih vam savetovao da sva trojica uđete u lokal — rekao im je oštro.

— A zašto? — pitao je jedan od njih.

— Ne ulazite, ponavljam!

Šejn pogleda preko vratnica u unutrašnjost saluna. Kada je ugledao majora, za šankom, unezverenog i sa bocom već dopola praznom ispred sebe, nasmejao se ironično.

— Nema zakona koji zabranjuje da čovek uđe u lokal i popije piće — rekao je. Zatim se obratio dvojici svojih pratilaca: — Ostanite napolju.

Potom je ušao u salun.

Šerifu i Morganu nije preostalo ništa drugo nego da čekaju.

Obojica su stajali pored vrata saluna, s tim što je šerif gledao unutra.

Šejn je stao za šank, nedaleko od majora. Između njih dvojice stajala su tri čoveka, koji su se odmah udaljili od šanka.

Major nije primetio Šejna sve dok nije ponovo podigao čašu sa viskijem. Čim ga je ugledao, oči su mu sevnule mržnjom, i naglo je ispustio čašu, a potegao revolver.

Dok ga je podizao, u Šejnovoj ruci se obreo revolver, koji je do tog trenutka bio u futroli.

Major je uto imao pred cevi svog revolvera omraženog revolveraša, i pre nego što je stigao da ispali hitac u njega, Šejn ga je pogodio u stomak.

Major se uspravi i ostade na nogama. Ruka, koja je počela da se spušta, ponovo se podigla, i major je opet nanišanio na Šejna.

Ovaj uto opali i po drugi put, i sada pogodi Keningema u grudi.

Keningem je zurio u njega i počeo postepeno da se savija. Koliko god da je hteo da se održi na nogama, to mu nije uspelo, i on je pao.

Šerif i Morgan uđoše u salun.

Morgan je pogledom tražio Nensi, i pošto je nije video, laknulo mu je. Prizor je ipak bio previše mučan za jednu ženu.

Dvojica barmena priđoše teško ranjenom Keningemu i podigoše ga, pa ga odnesoše u drugu prostoriju.

— Lekara, brzo! — viknu šerif. — Neka neko ode po lekara!

Gejnor nije obraćao pažnju na Šejna. Video je, a to su i drugi videli, da je čovek pucao u samoodbrani i da je major prvi potegao na njega.

Što se zakona tiče, Šejn ničim nije mogao da se tereti, pa nije bilo potrebe ni da se on sasluša. Sve je bilo sasvim jasno.

Kada je, izlazeći iz saluna Šejn prolazio pored Morgana, ovaj mu reče:

— Bilo je veoma lako sa njim...

— Tako mi je sa svakim — hvalisavo je odvratio opasni revolveraš, gledajući Morgana pravo u oči.

Uto se u salunu pojavila Nensi.

Vidno joj je laknulo kada je, čuvši pucnjavu, došla i videla da je Morgan čitav.

*

Majora su postavili na jedan ležaj. Dok su čekali lekara, Morgan je procenjivao da taj čovek neće živeti više od nekoliko minuta.

A to je znao i major.

Bio je bled, gotovo sasvim beskrvnih usana, sa licem koje je već bilo obeleženo smrću.

Pogledao je u Gejnora i očima mu pokazao da mu se približi, jer hoće nešto da mu kaže.

Šerif se nagnuo nad njim tako da je prislonio svoje uho na njegove usne. Major je počeo da govori, a izraz šerifovog lica stalno se menjao.

Morgan nije mogao da čuje šta Keningem govori, jer je i šerif jedva

mogao da čuje njegov šapat. Major je govorio dobrih pet minuta, a onda je zakrkljao i klonuo, dok su mu beživotne oči bile uprte u tavanicu.

Lekar je stigao, ali je bilo prekasno da išta uradi za njega. Olakšavši dušu pred smrt, rekao je svoje, i umro.

Šerif kao da je bio zaprepašćen onim što je čuo. Morgan je gledao u njega, očekujući da čuje šta je major pričao.

Gejnor, videvši da je Morgan nestrpljiv, priđe mu i upta ga:

— Možete li zamisliti o čemu mi je Keningem pričao?

— Mogu — odgovorio je Morgan, na šta se šerif jako iznenadio. — Rekao vam je da je on organizovao napad na vojni transport i njegovu pratnju, i da je on opljačkao onu ogromnu svotu novca.

— Da, to je rekao — priznade šerif, još uvek iznenađen što je Morgan pogodio šta mu je major rekao. Svojim priznanjem sprao je ljagu sa imena osumnjičenog poručnika Džeremija Morgana. To je posebno naglasio. Rekao je da taj momak nikakve veze nije imao sa tom pljačkom, iako se to svuda pričalo. Rekao je da je taj mladić bio pošteni vojnik, jedan od najsavesnijih.

— I to znam — rekao je Morgan, a šerif se opet iznenadio. — Džeremi Morgan je bio moj rođeni brat.

— Znači, zato ste došli ovamo...

— Da, zato. A ko su ostali koji su tada sarađivali sa njim? Sam sigurno nije mogao sve da izvede.

— Glavni, zajedno sa njim, bio je Tarner. Bio mu je direktno potčinjen kao oficir. Uz to, i Šejn. Zato je Šejn ovde. U početku, niko od saučesnika nije znao o kojoj sumi je reč, ali kasnije su svi oni to saznali iz novina, i smatrali su se prevareni, pa su ucenjivali majora, koji je svakome od njih dao smešnu sumu u odnosu na onu koju je ostavio sebi i svom glavnom pomagaču. Jednog po jednog, major je otklanjao, a revolveraše je unajmio da ga čuvaju od takvih, jer ih je bilo još ostalo.

— A onaj koji je majora hteo da ubije prvoga dana pošto sam ja došao ovamo? Je li i on bio jedan od njih? — interesovalo je Morgana.

— Da, bio je i on jedan od njih. Jedan od poslednjih. A, zatim i farmer Parker. Ono sa zemljom i imanjem bila je samo maska. Major je hteo pošto-poto da ga otera iz ovoga kraja, kao neugodnog svedoka, a kada je Parker to odbio, ubili su ga. Zapravo, major je naredio Tarneru da ga ubije. Tako mi je malopre rekao.

— Pretpostavljam da je Šejn ostao poslednji — rekao je Morgan.

— Da. On je tada bio vođa grupe koja je bila zadužena da poubija vojnike. Sam Šejn je, kako je major rekao, svojim rukama ubio i najboljeg od svih vojnika — poručnika Džeremija Morgana.

— Šerife — brzo je rekao Morgan — sada imate razloga da uhapsite Šejna. Sada znate da je on ubica. Hoćete li ga uhapsiti, još noćas?

— Hoću.

— To nećete uraditi sami. Mislim da imam prava da učestvujem u tome. Najzad, on je ubio mog brata, koji je, kako ste čuli i od majora, bio jedan od najboljih, najpoštenijih. A imao je dvadeset i jednu godinu. Smatrate li i vi da bi ja trebalo da učestvujem u Šejnovom hvatanju?

— Potpuno vas razumem... A sada, kada znam vaše ime znam što-šta i o vašim podvizima, dok ste bili šerif i rendžer. Nadaleko se, među nama čuvarima zakona, priča o vašoj hrabrosti i o vašim sposobnostima. Smatraju vas jednim od najvećih boraca za pravdu. I, uvek poštu-

jete zakon, ne radite na svoju ruku. Do[illegible]ali ste to i ovoga puta. Potpuno [illegible] vas razumeo i kada biste sami hteli da kaznite Šejna. Ipak, predložili ste samo da mi pomognete u njegovom hapšenju. Kada smo već načeli temu o vama... Moram vam reći da je major, koji nikada nije bio zadovoljan onim što je imao, na sve načine nastojao da dođe do još novca. Imao je jednog pomoćnika, koji je, po njegovom nalogu, trgovao belim robljem. On je u toj prljavoj igri bio glavni. Međutim, vi ste prekinuli sve to kada ste, nedavno, u Gresbroku, uništili njegove glavne ljude u tom poslu.

Morgan ga je gledao iznenađeno; rekao je:

— Vidite, o tome nisam imao pojma. Mislim, nisam znao da se iza svega krije Keningem. Mislio sam da je Hauard Vilbern glavni čovek... Kako je to moguće? Pa Gresbrok je odavde udaljen sedam stotina milja?!

— Sve je moguće, moj Morgane, kada čovek ima onoliko novca koliko je imao Keningem.

— Dobro, šerife, a kako je bilo sa gospođom Keningem? Je li vam rekao nešto i o njoj? — pitao je Morgan Gejnora. — Da li je ona znala da joj je muž višestruki ubica? Je li to razlog koji ju je naveo da pobegne od njega?

— Da, to je bio razlog. Ona je, ko zna kako, saznala dosta o svemu tome. Možda je major govorio u snu, možda je pronašla ucenjivačka pisma... ko će to znati... U svakom slučaju, tragajući za istinom, došla je do nje. Samo, major je bio veoma inteligentan i promućuran čovek i nije sakrio novac na ranču, gde bi neko mogao da ga pronađe. Stavio je, ostatak, na sigurno mesto, a pobrinuo se da za njega nađe i pokriće, pomoću nekih rudarskih akcija. Tako niko ništa nije mogao da dokaže, a svedoka se sam oslobađao.

— Kada je njegova žena saznala istinu o njemu, i napustila ga, to je za njega bio kraj, zar ne? Mislim da mu je u celoj toj mučnoj situaciji ta žena bila jedina svetla tačka. Ostalo mu nije značilo mnogo. I novac i bogatstvo bili su mu potrebni samo zato da bi tu ženu zadržao pored sebe. A kada ga je ona napustila... njegov svet se srušio.

— I ja to mislim. Uostalom, rekao je da ne želi ni on da živi, kada nema Kerol. Priznao je da ga je savest jako pekla zbog svega. Znao je da ona hoće da pobegne iz hotela.

— Već mogu da zamislim kako je dalje bilo — nastavio je Morgan. Čovek koji je u hotelu čuvao gospođu Keningem, nije imao strpljenja i otišao je, a kada je ona sela u kočiju, Tarner je odlučio da je prati. Poveo je dvojicu ubica i krenuo za kočijom. Naravno, o tome majoru nije rekao ništa, jer je znao da bi ga major ubio zbog toga. Ubeđivao je, zato, majora, da je Šejn ubica, što mu je on i poverovao. Zato je odlučio da mu se, pre nego što sam bude ubijen, osveti. A Tarner je dobro znao da će ga Šejn ubiti. Tobože ga je ubeđivao da ne ide, ali nije se potrudio i da ga zadrži. Želeo je njegovu smrt.

— Time je Tarner jednim udarcem ubio dve muve: nije morao više da se plaši da će Kerol negde i nekome reći istinu, jer bi i on dospeo na vešala. Drugo, njegova moć na ranču Vajt Stoun, pošto nema više Keningema, bila bi potvrđena i sve bi ostalo njemu.

*

Morgan je prešao u salun, gde je Nensi nestrpljivo čekala.

— Je li major mrtav? — upitala je.

— Da. Tako je on hteo. Pre nego što je umro, ispovedio se šerifu.

Ukratko joj je ispričao ono što je čuo od šerifa. Gejnor je stao pored njih i slušao šta Morgan govori, i sam je dodao:

— Svojim priznanjem, major je u potpunosti rehabilitovao poručnika Džeremija Morgana. Tu stvar ću i zvanično srediti ovih dana, kada budem otišao u Fort Vort.

Nensi uzdahnu.

— Znači, gotovo je — rekla je. — Sve je prošlo.

— Nije — brzo je rekao Morgan. — Ostao je Šejn, a on je lično ubio moga brata.

Uto se pojavio lekar, i pozvao je šerifa u stranu, da mu kaže nešto.

Nensi pogleda u Morgana i glasom punim prebacivanja, reče:

— Čast vašega brata sada je vraćena, a glavni krivac za njegovu smrt je mrtav. Zar vam to nije dovoljno?

— Dovoljno je, Nensi, ali sada još predstoji šerifu da uhapsi Šejna, a vi dobro znate koliko je Šejn opasan. Ne mogu dozvoliti da on to sam uradi.

Nensi je bila ljuta, to se videlo po njenim očima. A možda je bila i zabrinuta za Morganov život. Osetivši da je tako, on stavi ruku na njeno rame i blagim glasom reče:

— Treba li svi da vidimo kako jedan ubica ubija predstavnika zakona, i odlazi mirno, kao da se ništa nije dogodilo?

Ne obraćajući pažnju ni na koga, Nensi nasloni glavu na Morganove grudi.

Nije odmah govorila.

— A kada se i to okonča — rekla je malo kasnije — vi ćete takođe otići odavde, zar ne?

Ni on nije odmah odgovorio. Nakon nekoliko minuta razmišljanja, rekao je tiho:

— Ne postoji zakon koji bi jednog čoveka neprestano terao iz neprilike u nepriliku, rizikujući pri tom da pogine. Ja ću se vratiti, Nensi, kada obavim neke poslove. Želim da se vratim...

Ona ga pogleda.

— Ali vratite se živi. To je najvažnije.

Morgan se odvoji od nje i napusti salun.

Ispred saluna, pridružio se šerifu, koji je izašao pre njega.

— Tarner je verovatno još na ranču — rekao je on Gejnoru. — Moguće je da je u međuvremenu i Šejn otišao tamo. Možda će hteti da potraži majorov, odnosno opljačkani novac, za koji smatra da mu, makar delimično, pripada. Bio je to, po svoj prilici, glavni razlog što je ubio Keningema.

— Ako to hoće da uradi, Šejn je obična, bezazlena budala — rekao je Gejnor. — Budala, kao što su bili i ostali. Svaki je samoga sebe oterao u grob, pa neće biti drugačije ni sa njim.

Kada su uzjahali, šerif je upitao Donalda Morgana:

— Šta mislite, hoće li sada revolveraši na ranču pristati da se stave pod Tarnerovu komandu? Hoće li ga slušati i dati mu potporu?

— Lično mislim da neće hteti ni u šta da se mešaju kada budu saznali da je major mrtav.

— U tom slučaju, ukoliko je Šejn stigao do ranča, moguće je da je i Tarner već mrtav — pretpostavljao je šerif Gejnor.

— Svakako, jer protiv Šejna on nema nikakve šanse. Uostalom, ko je do sada mogao da se nosi sa njim?...

Nastavili su da jašu glavnom ulicom, prema izlazu iz grada, kada je odjeknuo pucanj.

Morgan, koji se samo delić sekunde ranije bio sagnuo da namesti kaiševe oglavka, osetio je kako mu je metak prozujao tik uz leđa.

Tako je Gejnor bio pogođen.

Zastenjavši, šerif se presamiti u sedlu, a zatim instinktivno iskliznu iz sedla, na zemlju.

Eho eksplozije još nije utihnuo, kada je i Morgan zapucao. Ispalio je hitac u pavcu jednog ugla, sa kog je, po njegovoj proceni, nevidljivi strelac pokušao da ga ubije.

Morgan je, ispalivši hitac, brzo sjahao, ali je ostao zaklonjen iza velikog konja.

Čuo je kako neko trči niz bočnu ulicu, ali nikoga nije video.

Da nije trebalo da se pobrine za ranjenog šerifa, pojurio bi za nepoznatim, i, bio je uveren u to, sigurno bi ga uhvatio i video ko je.

On priđe Gejnoru. Ovaj je, gunđajući, pokušavao da se pridigne.

— Je li strašno? — upitao je Morgan zabrinuto.

— Preživeću. Dobio sam metak u slabinu, ali mislim da nije opasno po život. Nije mi prvi put...

— Jeste li videli čoveka?

— Nisam. Pobegao mi je.

Ljudi su počeli da se okupljaju oko njih. Morgan je doviknuo prvom koji mu je bio najbliži:

— Idite brzo po doktora! Šerif je ranjen!

Morgan je opet mislio na čoveka koji je hteo da ga ubije. Po svoj prilici, bio je bez konja, i sada je možda tražio izlaz na glavnu ulicu, da bi se tamo izmešao sa ljudima i zameo trag.

Požurio je Morgan da ga pronađe, mada je bio siguran da mu to neće uspeti. Među onim ljudima, u glavnoj ulici, gde je u to doba dana obično gužva, otkud će moći da zna koji je od njih pucao u njega, odnosno u šerifa?

Trčao je kao bez daha, jer je to bilo jedino što je u tom trenutku mogao da preduzme.

Stigao je do dvorišne strane saluna »Holidej«. Ispred njega bila je uličica u kojoj je, kada je stigao u Tolmon, video ubicu koji je pokušao da ubije majora Keningema.

Tada je, u snopu svetlosti koja je dopirala kroz prozor šerifove kancelarije, ugledao jednu priliku. Bio je to Tarner!

Video je i Tarner njega. Bio je naoružan, ali nije potegao. Naprotiv. Okrenio se i požurio prema sporednoj ulici. Nije bilo sigurno da je iz nje i došao, ali se to moglo pretpostaviti.

Morgan se nije dvoumio.

Dugim koracima, počeo je da grabi njegovim tragom. Kako mu se približavao, tako je Morgan bio sve više uveren da je samo Tarner mogao da bude onaj koji je pucao u njega, a pogodio šerifa.

I, zašto bi Tarner bežao sada od njega? Da li ga je prepoznao? Koji bi razlog mogao biti tome što nije na konju, i što se krije?

Bilo je, takođe, razumljivo da se Tarner sada plašio za sebe. Možda je hteo da ubije baš šerifa, jer bi ovaj mogao da ga raskrinka? Isti razlog ga je mogao naterati da pokuša da ubije i Morgana.

Pošto se glasine brzo šire, nije bilo isključeno da je saznao da se ma-

jor, pre nego što je umro, ispovedio Gejnoru.

Misli su se munjevitom brzinom preplitale po Morganovoj svesti, pa je ponovo zaključio da je Tarner hteo baš njega da ubije.

Setio se da se u trenutku, kada je hitac već leteo prema njemu, sagnuo i da ga je samo zato promašio.

Šta, je u tom slučaju, nateralo Tarnera da baš njega, Morgana, izbaci iz igre?

Uto je Morgan stigao do kraja uličice, ali istovremeno je odjeknuo i novi hitac.

Bacio se na zid jedne kuće, i uzvratio.

Čuo je Tarnerove trčeće korake. Znači, ovoga puta je i on promašio. Odjednom, Tarner je zastao, okrenuo se i ponovo pucao. Učinio je to brzo, ne nišaneći precizno, verovatno u nameri da između sebe i gonioca održi odstojanje.

Jurnjava se nastavila kroz dvorišta, zatim opet kroz jednu sporednu ulicu.

Sve to vreme, obojica su pucali.

A onda je Morgan čuo Tarnerov krik i video ga je kako nastavlja, ali više ne trčeći nego posrćući.

Teškom mukom je majorov čovek savladao jednu nisku ogradu, i više se nije video.

Pretpostavljajući da je Tarner ostao da ga čeka i da sada bolje može da nišani, jer nije u pokretu, Morgan se brzo sklonio u dvorišni ulaz jedne kuće.

Učinio je to u pravom trenutku, jer se naredni Tarnerov metak zabio u zid kuće, samo nekoliko centimetara od njega.

Usledila je pauza od jednog minuta. Za to vreme, znao je Morgan, njegov protivnik puni revolver. To se pokazalo tačnim, jer se pucnjava, sa one strane, nastavila.

Meci su dopirali do ulaza u kom je Morgan stajao. Znajući koliko je to opasno, povukao se u hodnik. Tamo su bila jedna vrata, i on pritisnu kvaku.

Vrata nisu bila zaključana.

Ušao je u jednu mračnu prostoriju. Osećao se miris kože, i po tome je pretpostavio da se nalazi u nekom skladištu sedala i konjske opreme.

Pipajući, počeo je da ide prema dvorišnom zidu, gde je bio prozor.

Svuda oko njega bile su sirove kože u rolnama.

Stigao je do prozora i izvirio. Video je Tarnerovu pognutu siluetu na oko deset jardi ispred sebe, iza ograde, gde je bilo još nekih nagomilanih stvari.

Čekao je da se Morgan pojavi i verovatno je motrio samo na vrata, jer nije mogao znati da se njegov protivnik nalazi kod prozora, u unutrašnjosti kuće.

Morgan je ispružio ruku sa revolverom kroz prozor, a oprezni i ranjeni Tarner je odmah zapucao u tom pravcu, kao da je odjednom otkrio da se njegov protivnik nalazi baš tamo.

Jedan metak prolete pored Morganove glave, i on sada uzvrati vatru.

Video je kako se gornji deo Tarnerovog tela presavija, i po tome je znao da ga je pogodio.

Uprkos tome, majorov predradnik je smogao snage da se pokrene. Četvornoške je pokušao da otpuzi dalje od opasnog mesta.

Prevalio je nekoliko jardi, a onda je zastao i umirio se. Morgan je čekao da se on pridigne, ali se to nije dogodilo.

Tarner je nepomično ležao na zemlji.

Morgan izađe na dvorište. Sa revolverom u ruci, oprezno se približavao nepomičnom Tarneru. Tada je, pored njega, na zemlji, ugledao revolver.

Ali, Tarner nije bio mratv.

*

Morgan se sagnuo i okrenuo majorovog »predradnika« na leđa.

Ovaj ga je gledao razrogačenih očiju.

— Zašto ste hteli da pobegnete od mene? — upitao ga je Morgan. — I, zašto ste počeli da pucate?

— Morao sam... — teško je izgovorio Tarner. — Vi ste jedan Morgan... brat poručnika Morgana... je li tako?

— Otkud znate to? — iznenađeno je upitao Morgan.

— Jedan čovek, koji je bio u proputovanju, prepoznao vas je... kao... revolveraša i bivšeg šerifa... i rendžera... Donalda Morgana — sada je Tarnerov glas prešao u šapat. — Tako sam znao...

Morgan se nagnuo nad njim, da bi ga čuo, jer je ranjeni Tarner govorio tako da se jedva čulo. Upinjao se da izgovori još nekoliko rečenica.

— Znao sam... da niste slučajno... ovde... — nastavio je. — Poznavao sam dobro vašega brata... i uočio sam sličnost... između vas dvojice. Došli ste izdaleka... da saznate nešto... i... saznali ste... mnogo... previše...

— Malopre ste u mene pucali, a ne u šerifa, zar ne? — insistirao je Morgan.

— Da... nemam sreće... sada kada je Keningem mrtav, umirem i ja... ostao je samo još Šejn... i sav onaj... prokleti novac... na ranču... Učinilo mi se da sam najzad pronašao način da dođem do novca... Jednom sam mogao... imao sam prilike... da pobegnem sa dve stotine hiljada dolara, ali... nisam se usudio... znao sam da će biti istrage... jer bilo je to odmah nakon pljačke... Jedino je major mogao da se izvuče, ja ne... Njemu bi svi verovali, ali meni... ne... Sada će Šejn naći taj novac... koji je... u glavnoj kući... ispod patosa...

Tarner nije mogao više da govori. I poslednja njegova misao odnosila se na novac, ali i na želju da on ne pripadne Šejnu. Zato je i rekao gde je novac sakriven.

Umro je zato što je hteo da se domogne ostatka one sume od tri stotine hiljada dolara.

Ipak, Morgan nije bio ubeđen da je novac na ranču. Za to mu je major bio i suviše inteligentan. Pretpostavljao je da je Keningem novac sklonio u neku banku. Ili, u više banaka. I on ga je želeo samo za sebe.

Bez obzira na to, bio je siguran da će Šejn na ranču tražiti novac, i da je sada tamo. Postojala je, ipak, mogućnost da novac nije u banci nego upravo tamo gde je Tarner i rekao da se nalazi.

Tamo na ranču, Šejn će biti spreman da ubije svakoga ko će pokušati da mu prepreči put prema novcu.

Morgan brzo pođe prema glavnoj ulici.

Stigao je pred šerifovu kancelariju upravo u trenutku kada su dvojica ljudi unosili Gejnora.

Iza njih je išao doktor, sa svojom torbom.

Morgan za njima uđe u kancelariju.

Šerif, videvši ga, upita:

— Je li to bio Tarner?

— Da. Mrtav je.

— Uštedeo nam je trud. Sada nećemo morati da ga vešamo — rekao je šerif stenjući od bolova. — A šta je sa Šejnom?

— Pobrinuću se za njega — obećao je Morgan.

— Pazite, sa njim su još dvojica — opomenuo ga je Gejnor.

— Paziću... — odgovorio je Morgan i pomislio da su možda i ona dvojica sa Šajnom učestvovali u napadu na vojnički transport sa novcem.

— Zašto ne sačekate da se pojavi moj pomoćnik? — pitao ga je dalje Gejnor, kog je doktor već počeo da priprema da mu izvadi metak iz slabina.

— Nema se vremena za čekanje... — Posle tih reči, Morgan je izašao na ulicu.

Ipak, nije mislio da iste noći krene u akciju. Bio je premoren, tek tada je osećao sve posledice napora i nespavanja. Osećao je da bi svakog trenutka mogao da se onesvesti, kada bi morao opet da se napreže. Bilo mu je potrebno nekoliko sati sna, da ponovo skupi snage. Ovako umoran teško da bi mogao da se nosi sa Šejnom i njegovim banditima.

*

Otišao je u salun, kod Nensi. Bila je očigledno dobro obaveštena, jer je upitala:

— Sada su preostali samo Šejn i ona dvojica? Gejnor vam sada ne može pomoći...

— Da. Izvesno vreme nikome neće moći da pomogne — zamišljeno je odvratio Morgan.

— Krećete već sada?

— Ne. Spavaću u hotelu.

— Vidim da ste premoreni. Ipak, pre nego što odete da spavate, mogli biste da pojedete nešto. Dođite sa mnom, pripremiću vam nešto.

Otišli su u Nensine prostorije.

— Raskomotite se, idem da vam donesem večeru — rekla mu je ona, i ostavila ga u svojoj sobi.

Kada se, nakon desetak minuta vratila sa večerom, Nensi je videla da Morgan spava. Umor ga je savladao i bio je jači od gladi.

Ona mu je i prišla i gledala ga.

U prvim trenucima sna, Morgan je namirisao biftek, i otvorio je oči. Tek tada je, videvši poslužavnik sa ukusnom i mirisnom hranom, osetio koliko je gladan. Prionuo je na biftek i pržene krompire.

Nensi ga je posmatrala smeškajući se.

Odjednom, lice joj se smrklo.

— Do sada ste se borili sami — rekla je zabrinuto. — Pretpostavljam da među momcima na ranču imate prijatelje koji bi vam pomogli?

— Šejn je moj problem — rekao je Morgan lakonski.

— Njih su trojica! — gotovo je uzviknula Nensi.

Nije joj ništa odgovorio. Nastavio je da jede, i više nisu razgovarali dok nije završio večeru.

Kada je progutao i poslednji zalogaj, popio je čašu vode i podigao se.

— Znam — rekao je — da nije učtivo da čovek ode odmah pošto se najeo, ali — nasmešio se — danas ćete mi oprostiti, zar ne?

Umesto da mu odgovori, ona mu priđe i zagrli ga.

— Ti si lud, Donalde — rekla je iz milošte. — Lud si, ali ja ne želim da te izgubim.

Čim je to izgovorila, Nensi se odvojila od njega, a on je pošao prema vratima.

— Vratiću se — rekao je čvrstim glasom, gledajući je nežno. — Sada... sada više ništa neće moći da me zadrži da se ne vratim kod tebe, Nensi.

*

Morgan je pogledom ošinuo Rika i Lonija, kada ih je, sledećeg jutra, ugledao u hotelskom restoranu.

— Ko vam je rekao da dođete ovamo? — upitao ih je prekornim glasom.

Rik se nije zbunio.

— Došli smo u grad, sreli smo Nensi, i ona nam je rekla da si ovde, pa smo mislili da ne bi bilo loše da te malo posetimo. Znali smo da ćeš doći da doručkuješ i nismo hteli da te uznemiravamo dok spavaš.

Sada je i Loni progovorio:

— Od nje smo čuli da nameravaš da središ Šejna. To je razlog što smo ovde.

— Ne zaboravite, vi kao revolveraši »Vajt Stouna« niste dužni da mi pomažete. Osim toga, Šejn sada pripada meni. U stvari, vi više i ne radite za ranč, jer je gazda Keningem mrtav.

— Znamo da je mrtav i Tarner. Uostalom, Šejn je noćas bio na ranču. Galvnu kuću je okrenuo naglavce, načisto ju je preturio. Kladim se da je tražio novac.

— Sigurno ga nije našao — rekao je Morgan. — Taj novac je u banci.

Rik odmahnu glavom.

— Budale. Poubijaće se zbog nečega što nikada neće moći da imaju. A i Šejn je, da je pametniji, mogao prepostaviti da major nije naivan i da novac ne drži u kući.

— Gde je Šejn sada? — interesovalo je Morgana.

— Ne znam. Zajedno sa svojim ljudima odjahao je sa ranča. Mislim da će još neko vreme ostati u ovom kraju, jer veruju da će novac ipak negde pronaći.

— A ni mi još nećemo otići sa ranča — kazao je Loni.

— To vam nije mudro. Sve što još možete da dobijete tamo je metak. Ni vi niste pametniji od Šejna — rekao je Morgan dvojici revolveraša.

Rik i Loni ustadoše od stola.

— Najedi se, i nemoj žuriti — rekao je on Morganu. — Ako se Šejn pojavi u gradu, obavestićemo te na vreme.

U tom trenutku je u hotelski restoran ušao jedan mladić. Doneo je poruku od šrifa Gejnora. Šerif je, naime, želeo da razgovara sa Morganom.

— Nema ništa od doručka — konstatovao je Morgan i odmah izašao iz hotela. Rik i Loni su ostali na verandi i posmatrali Morgana kako se udaljava glavnom ulicom, prema šerifovoj kancelariji.

Gejnor je bio u sobi pored kancelarije. Bio je doduše, u krevetu, ali je izgledao sasvim dobro.

— Još uvek ste odlučni da se borite protiv Šejna? — upitao je on Morgana.

— Jesam, šerife.

— U tom slučaju, neka sve bude po zakonu. Rado bih vas sprečio, ali znam da mi to neće uspeti, ako ste tako čvrsto odlučili da idete dokraja. Ja... hteo sam da vas imenujem za svog pomoćnika...

— Znači, hoćete da ga dovedem?

— Zakon tako nalaže.

Morgan nervozno uzviknu:

— Dobro znate, šerife, da on neće dozvoliti da ga uhvatim živog i dovedem ovamo!

— Ipak, ne bih želeo da ono što uradite, šta god to bilo, izađe iz okvira važećeg zakona. Zamolio bih vas da date zakletvu.

Morganov gnev splasnu.

— U redu, imate prava da to zahtevate od mene — izustio je neraspoloženo.

*

Desetak minuta kasnije, kada je Morgan izašao na ulicu, na njegovoj jakni se caklila šestokraka šerifska zvezda.

Otišao je natrag, u hotel.

Rik i Loni nisu bili oduševljeni kada su ugledali svog prijatelja sa šerifskom značkom na grudima.

— Znači, gospodin Gejnor je odlučio da sve umota u oblandu zakona. Tebi je prepustio opasan posao, a on se lepo izvukao — rezonovao je Rik Halm.

— Tip kakav je Šejn ne mari za te oblande — dodao je Loni. — Taj neće dozvoliti da ga neko privede, a posle i obesi. Ako shvati da mora da napusti ovaj svet, povešće sa sobom što više ljudi bude mogao.

— To znam i da mi ne kažeš, Loni. Ipak, ja sada idem.

— Čekaj, Šeridene! Mi... nama je ovde dosadno. I mi bismo se malo prošetali — brzo je rekao Rik.

— Nemoj da nas gledaš tako neprijateljski — nastavio je Loni. — I, nemoj misliti da će sve to brzo da bude gotovo. Sada, kao prvo, niko od nas ne zna gde je Šejn. Moguće je da se vratio u onaj sablasni Krevik, možda je opet na ranču, a moguće je i da je napustio ovaj kraj.

— Ja sam, opet, siguran da nije otišao iz kraja — protivurečio je Morgan Loniju.

Znao je da Šejn neće otići dok ne nađe novac, a da novac nikada neće pronaći.

A i da ga nađe, neće hteti da ode dok ne zadovolji svoju radoznalost i proveri da li je Morgan bolji strelac od njega.

Ipak, to nije rekao naglas.

— A šta će biti sa rančem? — upitao je Loni iznenada.

— Kupljen je i izgrađen ukradenim, armijskim novcem, i biće predat vlastima čim šerif Gejnor obavesti one u Fort Vortu o tome kako je taj novac, i gde, završio. Neka ga armija preuzme, ili država.

— Ne zavidim majoru — rekao je Rik. — Šta je postigao? Šta je dobio zajedno sa tim novcem? Ništa! Dobio je metak! Gde je bio, šta je radio, završio je pod zemljom.

— I mi ćemo tamo — filozofirao je Loni. — Svi jednoga dana dospevamo pod zemlju. I bogati, i siromasi. I pošteni, i zločinci.

Raspoloženi da razglabaju o životu, sva trojica uđoše u hotelski restoran i sedoše za sto. Morgan je ipak doručkovao, a posle toga razgovarali su uz kafu i hladno pivo.

Bilo je već podne kada su krenuli prema ranču.

A kada su stigli tamo, ostali revolveraši su se upravo pakovali, da zauvek napuste svoje poslednje prebivalište.

Veliki Bakster je već i svog konja bio osedlao, dok su ostali upravo sedlali konje ili sređivali svoje bisage i prtljag.

Kada je ugledao Morgana, Bakster mu je prišao i rekao:

— Nećeš verovati, ali Stenli i ja nameravamo da se zaposlimo u nekom rudniku blizu Šefilda.

Odjednom je ućutao i zagledao se u šerifsku značku na Morganovim grudima. — Oho! Gospodin je na-

predovao! — uzviknuo je zadivljeno. — Samo pazi da neki metak ne probuši tu plehanu zvezdu!

— Ne brini ti za mene...

— Želim ti mnogo sreće, Šeridene. Ako si se namerio na Šejna, biće ti potrebna.

*

Zajedno sa Rikom i Lonijem, Morgan se uputio prema Kreviku. Tamo su stigli popodne, dok je sunce još uveliko peklo.

Ništa se nije kretalo, ni pomeralo u tom ukletom gradu. Nije bilo čak ni konja na vidiku, niti se čuo ikakav šum iz neke zgrade.

Ipak, oružje im je bilo nadohvat ruku, i bili su spremni da zapucaju na prvi znak da ih Šejn i njegovi ljudi čekaju.

Ali, od njih nije bilo ni traga ni glasa.

Iako su pretražili svaku zgradu, i zavirili u svaki ugao, trojka sa majorovog ranča ih nije našla.

— Kako izgleda, Šejn ipak nije otišao, niti odustao od novca. On zna da je major mrtav, ali ne zna da je ista sudbina zadesila i Tarnera. Sada sigurno negde vreba na njega, ali tako da ga ne uplaši i ne izazove da puca u njega pre nego što Šejn sazna gde je novac — izložio je Loni svoju teoriju.

— Zvuči logično — priznao je Morgan. — Šejn će hteti da prati Tarnera, misleći da ovaj zna gde je novac sakriven i da će ga sam tražiti, i tako i njega odvesti na to mesto.

— A ako Šejn zaista hoće da dođe do Tarnera, najpre će ga vrebati u gradu, ili, možda još sigurnije, na ranču. Momci, idemo u grad!

Okrenili su konje i poterali ih prema Tolmonu.

Kada su stigli do prvih kuća, počelo je da se smrkava.

Otišli su do Morganovog hotela. Usput nigde nisu videli Šejnovog konja, niti išta što bi ukazivalo da je on, sa svojim ljudima, u gradu.

U hotelu su večerali, a posle toga otišli u »Holidej«, koji je u to doba bio još gotovo prazan.

Nensi je odmah prišla Morganu.

— Šejn se danas nije pojavljivao u gradu — obavestila ga je. — Jutros sam zamolila bar desetoro njih da se malo razgledaju, i svi su me obavestili da ga nisu videli.

— Videće ga uskoro, budi uverena — odvratio je Morgan.

Njih trojica se povukoše, i za jednim stolom zauzeše mesta i razdeliše karte.

Vreme im je sporo proticalo.

U jednom trenutku, Rik je nestrpljivo rekao:

— Idem malo da se razgledam po gradu. Naprosto ne verujem da nisu tu...

Morgan je hteo da mu kaže nešto, ali revolveraš je već krenuo prema vratima.

Kada se vratio rekao je ono što su i dotad znali: da se Šejn nije pojavljivao u gradu.

Morgan je imao ideju: rekao je Riku i Lonu da čuvaju južni i severni izlaz iz grada, pa da ga, ako nešto primete, odmah obaveste,

Kada su otišli, Morgan je izašao pred salun. Tako je mogao da privuče Šejnovu pažnju i izazove ga da se pokaže, ukoliko je negde i blizini, odakle ga vreba i čeka priliku da ga sretne nasamo.

To je Morgan i hteo.

Ostavši bez dvojice koji su dobrovoljno i protiv njegove volje postali njegovi telohranitelji, Morgan je prošao pored svog konja i pešice se

uputio glavnom ulicom. Išao je polako, i nastojao je da se zaustavi ispod svake ulične svetiljke.

U to doba, a ponoć je bila već blizu, malo je ljudi bilo na ulici. Oni koji još nisu bili otišli svojim kućama, sedeli su po salunima.

Smatrajući da se dovoljno otkrio i pokazivao, Morgan se vrati do saluna, ostade ispred njega nekoliko minuta, a potom uzjaha.

Uputio se prema izlazu iz grada, gde nije bilo njegovih prijatelja.

Ono što mu je predstojalo, morao je da obavi sam, ne izlažući opasnosti nikog drugog.

U velikom luku je obišao grad, a potom izbio na poštanski put i nastavio da jaše njime. Isti pravac je bio i prema Keningemovom ranču, i prema avetinjskom gradu Kreviku.

Prevaljivao je milju po milju, ali ništa sumnjivo nije primećivao.

Iako ga niko nije sledio, Morgan je imao utisak da se približava kraju svojih lutanja, koja su počela tada kada je primio vest o smrti svoga brata i čuo glasine o tome da je on krivac i glavni organizator pljačke i onih ubistava.

Ipak, sada je osećao i nešto novo: da ga neko čeka, da je jednoj ženi važno da se on vrati. Bilo je to novo iskustvo za njega, i on se pitao da li će sada istom hladnoćom ići u susret metku, da li će mu, kao i uvek do tada, biti svejedno da li će da pobedi ili pogine.

A onda je znao odgovor: on mora da ostane živ! Ne sme da razočara Nensi. On ima za koga da živi...

*

Ubrzo je čuo topot iza sebe.

Okrenuo se.

Na nekoliko stotina jardi, na brdu koje je upravo savladao, video je siluete trojice jahača.

Znači, njegov trik je uspeo!

A Šejn je zaista bio negde u gradu, i motrio je na njega. Sačekao je da se Morgan udalji, a da se on uveri u to da je zaista sam. Šejn nije bio neoprezan i nepromišljen. Prethodno je morao da proveri i to da su Rik i Loni ostali na prilazima gradu i da je Morgan sada potpuno sam.

Jašući u umerenom tempu, Morgan je stigao i do skretanja na majorov ranč, ali nije se zaustavljao. Nastavio je u pravcu Krevika.

Pazio je da održava odstojanje dovoljno da jedni drugima ne izgube trag, ali preveliko da bi hici mogli da pogode čoveka.

Ipak, kada se okrenuo, Morgan je primetio da su se Šejn i njegova dva revolveraša rasporedili tako da odstojanje između njih bude takvo da, ukoliko bi hici ipak doprli do njih, ne nastradaju dvojica ili čak sva trojica odjednom.

Kako se Morgan približavao Kreviku, postajalo je sve izvesnije da je upravo to njegov cilj.

Kada je stigao do puta koji je vodio u sam grad, a koji je bio obrastao visokim žbunjem i korovom, Morgan je sjahao i potrčao prema napuštenom hotelu, koji je ujedno bio i najveća zgrada i mestu.

Znao je da ona trojica ne mogu da ga vide, i zato je požurio da nađe mesto sa kog će imati dobar pregled i siguran položaj.

Ušao je u prizemlje. Napipao je, potom, rukohvat pored stepeništa, i popeo se na sprat. Odatle je izašao na veliki balkon, koji je bio izgrađen tako da je okruživao celu zgradu.

Gore, naslonio se na jedan stub, i čekao.

Uskoro su se na ulici pojavili Šejn i njegovi ljudi. Čula se komanda:

— On je sigurno negde u hotelu! Pazite da ne umakne!

Čuo se bat koraka u unutrašnjosti oronule zgrade.

Neko se penjao uz stepenice.

Sakriven iza stuba, Morgan je video kako se jedna prilika pojavljuje na balkonu. Čovek se kretao oprezno, a Morgan se tako pritajio da je i dah zaustavio.

Revolveraš je prošao pored njega.

— Tu sam! — izgovorio je Morgan.

U istoj sekundi, bandit se okrenuo prema njemu i zapucao.

Morgan skoči u stranu, i opali.

Bandit jauknu, i opruži se po balkonu.

Preostala dvojica — Šejn i onaj drugi bandit — potrčaše uz stepenice.

Kada je procenio da će se njih dvojica pojaviti na balkonu, Morgan je preskočio ogradu, i niz potporni stub se spustio na ulicu.

Zatim je obišao zgradu, i na drugoj strani, koristeći potpuni mrak, pretrča ulicu i uđe u neku kuću.

Šejn je shvatio Morganovu igru kada ga nije pronašao na balkonu. Sada je njegov protivnik mogao da bude u bilo kojoj kući u Kreviku, i trebalo ga je naći.

Počela je potraga.

U nekoliko navrata, Šejn je bio sasvim blizu Morgana, koji je stalno menjao mesto, ali je ovaj čekao da naiđe na drugog bandita, da bi na kraju ostao sam sa Šejnom i priveo obračun kraju.

Kada je, na slaboj svetlosti mesečine, Morgan video da se Šejn udaljava od njega, a njegovog revolveraša kako mu se približava, on mu pođe u susret, držeći se zida i zaklona.

Tako se dogodilo da je Morgan iskočio pred bandita onda kada se ovaj tome najmanje nadao, jer je bio uveren da Morgan beži od njega, a ne da mu se približava.

Bandit je stao kao ukopan kada se pred njim pojavio Morgan.

Nije stigao da pritisne obarač, jer je Morgan već bio spustio na njegovu glavu dršku svog revolvera, i to nimalo nežno.

Bandit je pao, onesvešćen.

Znao je Morgan da to predstavlja opasnost za njega i da ovaj bandit, kada se osvesti, može da ga ubije, ali nije hteo da puca u njega.

Viknuo je, koliko ga je grlo nosilo:

— Šejne, dođi! Sada smo jedan protiv jednoga! Pravi je trenutak i krajnje vreme da se suočimo.

Pošto je Šejn dovoljno dugo bio u gradu, morao je saznati da je i Tarner poginuo, a samim tim je saznao i da je »Šeriden« zapravo brat Džeremija Morgana i da je tu ključ zagonetke i razlog zašto je poručnikov brat po svaku cenu hteo da izađe na dvoboj sa njim.

Šejn je morao znati i to da je Morgan sada šerifov pomoćnik i da je legalno sve ono što radi.

Znajući da Šejn nikada ne bi pristao da ga jedan predstavnik zakona uhapsi i odvede u zatvor, Morgan to nije ni pokušavao.

Šejn je bio i previše opasan da bi iko mogao da mu veruje. Sa njim se nije moglo razgovarati, jer je za njega jedino govor oružja bio moguć.

Nadmudrivanje je potrajalo. I jedan i drugi su menjali položaje, nastojeći da izbegnu opasnost od neočekivanog metka. Morgan ni pod kojim uslovima ne bi Šejnu pucao u

leđa, ali je znao da bi njegov protivnik to uradio bez razmišljanja.

Iznenada, kada je iz svog poslednjeg zaklona Morgan ugledao Šejna, iskočio je na glavnu ulicu, i stao ispred njega.

Mogao je odmah da puca i da ga ubije, ali to nije učinio.

Pucao je tek kada je Šejn, iznenađen Morganovim naglim pojavljivanjem na brisanom prostoru, počeo da puca u njegovom pravcu.

Obojica su i pucali i menjali položaje.

Morgan je mislio na Nensi, i nije previše rizikovao. Pouzdao se u sreću i u svoje revolveraške sposobnosti.

U jednom trenutku, Šejn je uskočio u ulaz jedne kuće; Morgan je znao šta to znači — njegov protivnik morao je da napuni oružje.

Nije čekao.

Koliko su ga noge nosile, pojurio je na drugu stranu i uleteo u isti ulaz.

Uperivši revolver u Šejna, kog je jedva mogao da nazre, oštrim glasom je rekao:

— Ne mrdaj! Podigni ruke! Dobro znaš da ću te ubiti ako pokušaš da...

Nije završio rečenicu.

Šejn je, da je bio dovoljno mudar da posluša Morganov savet, mogao da ostane živ. Mogao je, na putu do Tolmona da pobegne, da iznenadi Morgana.

Ali, on je odlučio da puca.

Uprkos tome što je bio na nišanu Morganovog revolvera, podigao je ruku i pokušao da puca.

Da ne bi sam poginuo, Morgan je morao da spreči ubicu da u njega ispali smrtonosan hitac.

U isto vreme, čuo se topot. Bandit, koji se u međuvremenu osvestio, odlučio je da pobegne. Morgan nije pokušavao da ga spreči.

EDICIJA HEJZI

Uzbudljivo!
Zagonetno!
Senzacionalno!
Šokantno! Izuzetan tempo!
Žestoka akcija!
Neskrivena surovost!
Otvoreni seks!

Pisano grubim i sočnim jezikom podzemlja!

KRIMIĆI O HEJZIJU — KRIMIĆI KOJI SE PAMTE!

SEXPRESS

EROTSKI MAGAZIN
NA SVIM KIOSCIMA

Stimulativno!
Uzbudljivo!
Zanimljivo!
Kontakti!
Modeli!

NA SVIM KIOSCIMA

SEKSTRIP

NOVO! NOVO! NOVO!

SAMO ZA ODRASLE

IZ PERA NAJPOŽNATIJIH MAJSTORA STRIPA

PRVI PUT ZA NAŠE ČITAOCE

ROTO
BIBLIOTEKA
X·100

NA PUTU ODMORU U PLANINI NA MORU

RAZONODIĆE VAS

ROMANI X-100

★VESTERN
★KRIMI PRIČE

★SVAKE NEDELJE NOVA SVESKA

NOVA KRIMINALISTIČKA SERIJA

SVAKOG MESECA NOVA EPIZODA

U STRIPU **NIK RAJDER**

NAPETO
VRATOLOMNO
ŽESTOKO

NA SVIM KIOSCIMA

USKORO U SUPER — KRIMI EDICIJI HEJZI

T. H. Grejč

GROB ZA DVOJE

(T. H. Greache: The Tomb for two)

Prihvatanjem ponude milijardera Filipa Fulbrajta, HEJZI počinje da radi na slučaju u kome skoro svi umešani žele da ga ubiju, i od toga ne odustaju čak i kad on počne da ubija neke od njih. Nesposobna policija zna sva pitanja ali ne zna nijedan odgovor.

Ko ucenjuje Maršu Fulbrajt, čime i zašto?

Ko je ubio pevačicu Donu Šenon?

Ko puca na HEJZIJA?

Kakva je u svemu uloga crnopute Sare Grimsbi? Ko je mozak tog paklenog plana, ko stoji iza svega?

Zašto šef moćnog narka-ganga, Kris Mosli, izdaje nalog da HEJZI po svaku cenu bude ubijen?

Zašto je ubijen Bil Dod?

Zašto šef policije oduzima HEJZIJU dozvolu za rad?

Da, to je zaista previše pitanja. A jedino HEJZI će na njih znati da odgovori!

»Ovo je specifičan Grejčov roman, u kome odgovor na svako pitanje odmah otvara mnoga nova. U osnovi, roman zagonetke, ovo je i roman neprestane, žestoke akcije, gde nam Grejč, još jednom pokazuje svoje vrhunsko umeće i sve svoje kvalitete rasnog autora krimića, a Hejzi dokazuje da nije samo vešt u rukovanju oružjem i pesnicama, nego da itekako dobro zna i da razmišlja. Ljubitelji krimića, a posebno HEJZIJEVCI, »Grob za dvoje« svakako neće propustiti. U to ne treba ni sumnjati...

(Iz recenzije)

SUPER-KRIMI ROMANI IZ EDICIJE HEJZI MOGU SE KUPITI NA SVIM KIOSCIMA U JUGOSLAVIJI! OGRANIČEN BROJ PRIMERAKA! AKO NE MOŽETE DA IH NABAVITE U VAŠEM MESTU PIŠITE NAM I POSLAĆEMO VAM IH!

»Dnevnik«, 21000 Novi Sad, Izdavačka delatnost Ul. Vojvođanskih brigada br. 7 — ZA HEJZIJA

PAŽNJA SVIM LJUBITELJIMA HEJZIJA

Poštovani HEJZIJEVCI,

uskoro će biti odštampan poster sa likom slavnog njujorškog privatnog detektiva Majkla Hejzlvuda HEJZIJA. Poster će biti odštampan na finoj, višebojnoj hartiji. Svi oni čitaoci koji su od nas pismima i telefonskim pozivima tražili da objavimo poster HEJZIJA, a naravno i oni koji to nisu učinili ali bi želeli da pored romana o HEJZIJU imaju i njegov poster, mogu ga dobiti ako čitko popune narudžbenicu koju objavljujemo i pošalju je na adresu: »Dnevnik« Novi Sad, »Izdavačka delatnost«, 21000 NOVI SAD, ul. Vojvođanskih brigada br. 7, sa naznakom »ZA POSTER HEJZI«.

Upozoravamo sve zainteresovane čitaoce da što pre naruče poster HEJZI jer će biti odštampan u ograničenom broju primeraka.

N A R U DŽ B E N I C A

Ovim putem naručujem poster HEJZI.

Želim da mi se pošalje _____ primeraka.

Pristajem na cenu od 200 dinara po primerku.

Naručeni primerak (ili primerke) platiću poštaru prilikom prijema pošiljke

IME I PREZIME: _____

ADRESA: _____

U _____

Dana _____

Godine _____

_____

(potpis naručioca)

U SLEDEĆEM BROJU

Bobi Frimark

PUCNJAVA U DUGINOJ KLISURI

Džon istera konja iz šipražja, i pritera ga do Stiva. Videvši da je Toliverovo lice isto onako udešeno kao i njegovo, rendžer oseti prilično zadovoljstvo, čak i kad mu je oduzeo revolver i bacio ga podalje, u žbunje.

JUGOBANKA

DODITE DA SE DOGOVORIMO

YU ISSN 0353-1287

9 770353 128119